

12
'71

FLACĂRA

ANUL XX
NR. 824
20 MARTIE 1971

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

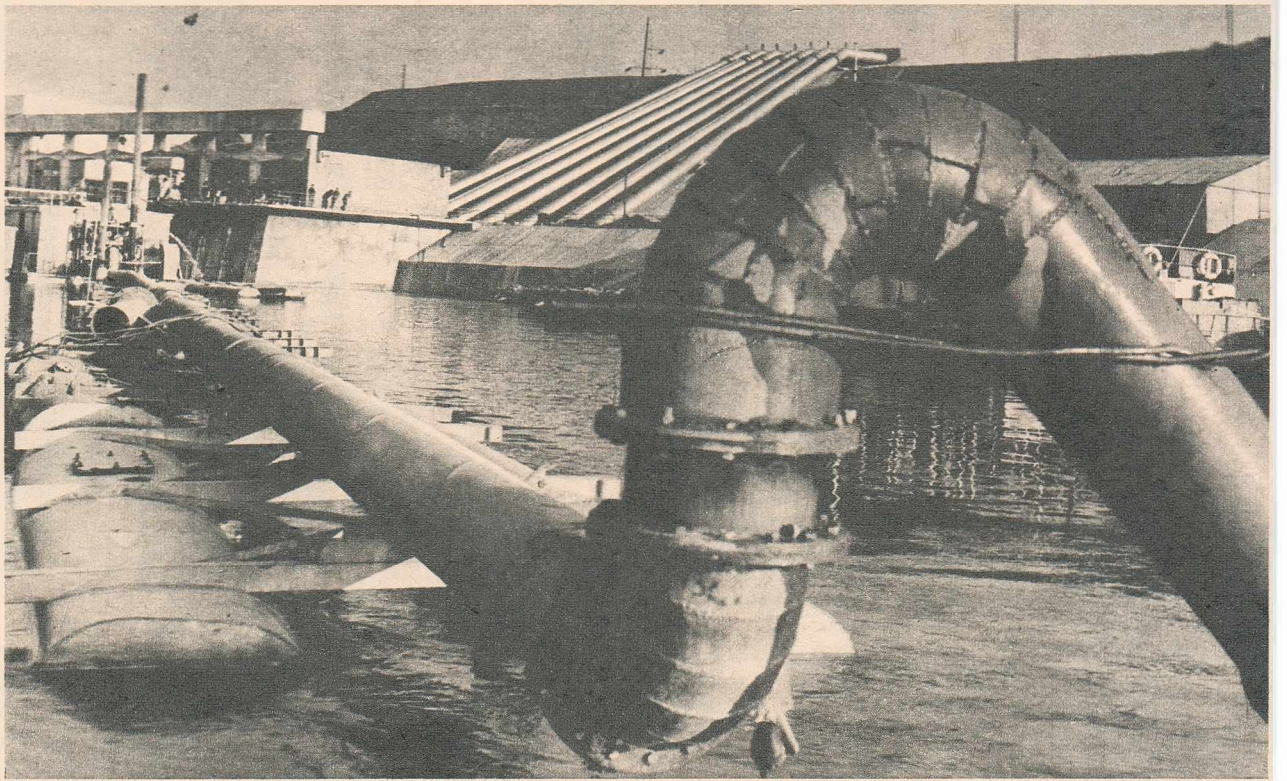

▲ omagiul celor mai mici cetățeni

Sub semnul aniversării semicentenarului Partidului Comunist Român, pionierii și școlarii bucureșteni iau parte, săptămînal, la diferite activități cultural-artistice și științifice, dedicate gloriosului jubileu, la Palatul din Dealul Cotrocenilor. «Partidul, făurar de frumuseți» se intitulează o recentă manifestare la care celor mai mici cetățeni li s-a vorbit despre activitatea partidului de-a lungul unei jumătăți de secol de existență. În ansamblul aceluiași acțiuni, ei au participat și la simpozionul «Succesele secolului nostru», unde au fost prezentate copiilor, cu ajutorul unui bogat material audio-vizual, importante cuceriri ale științei contemporane. Tot în cursul lunii acesteia ei vor avea posibilitatea să participe la concursurile «Recunoașteți opera și autorul?» (pentru cei ce îndrăgesc literatura), «Vreți să aflați din tainele tehnicii de realizare a unui film?» (pentru iubitorii celei de-a șaptea arte), ca și medalionul științific «Retortele magice» (pentru cei cu aptitudini în domeniul chimiei).

Martie, prima lună a primăverii, oferă elevilor de 9-14 ani prilejul să asiste la un interesant simpozion cu tema «Republica Socialistă România în cuvinte și imagini», unde sînt expuse principalele succese ale oamenilor muncii în cincinalul precedent, la o «Întîlnire cu instrumentele orchestrei», atractivă audiere de sonate celebre, ca și la o întîlnire cu pionierii de acum două decenii, astăzi cunoscuți ingineri, profesori, medici, muncitori frunțași, ofițeri, actori.

De asemenea, pe lîngă creațiile cinematografice înfățișînd episoade din activitatea Partidului Comunist Român în decursul celor 50 de ani de existență, cei mai mici cetățeni ai Capitalei vor mai putea viziona o retrospectivă a aviației noastre, cu ajutorul proiecțiilor de diafilme și al filmelor documentare.

▲ 55 000 de hectare vor fi irigate numai pe teritoriul județului Dolj, în cadrul sistemului Sadova-Corabia, ce totalizează peste 79 000 hectare. Conducta principală a acestui uriaș sistem, construită din oțel, are un diametru de 3,65 m, permițînd unui autocamion să meargă în voie în interiorul ei! Pentru deservirea acestui sistem a fost necesară construirea unei fabrici de conducte metalice și a unei fabrici de dale. Pînă în prezent s-au realizat deja primele 800 m din magistrala principală.

CRONICĂ JUDICIARĂ

ofertă respinsă

De mai mulți ani Șantierul naval-Olte- nița au contractat cu o întreprindere de construcții (I.I.C.R.-Chitila) execuția vopșirii navelor nou construite.

Nu știm ce inspirație a avut șeful Postului de miliție transporturi navale — plutonier adjutant Marin Alecu — să asiste într-o zi la plata salariilor. Prezența milițianului cu un aer absent nu trăda cu nimic vreun interes deosebit față de activitatea casierului. Iată însă că plățile s-au încheiat. Aproximativ 30 de muncitori nu se prezentaseră să-și ridice banii.

— Ce e cu aceștia? — I-a întrebat subofițerul pe șeful de echipă Stelian Ardeleanu. De ce nu vin la casierie?

— Probabil că nu se grăbesc.

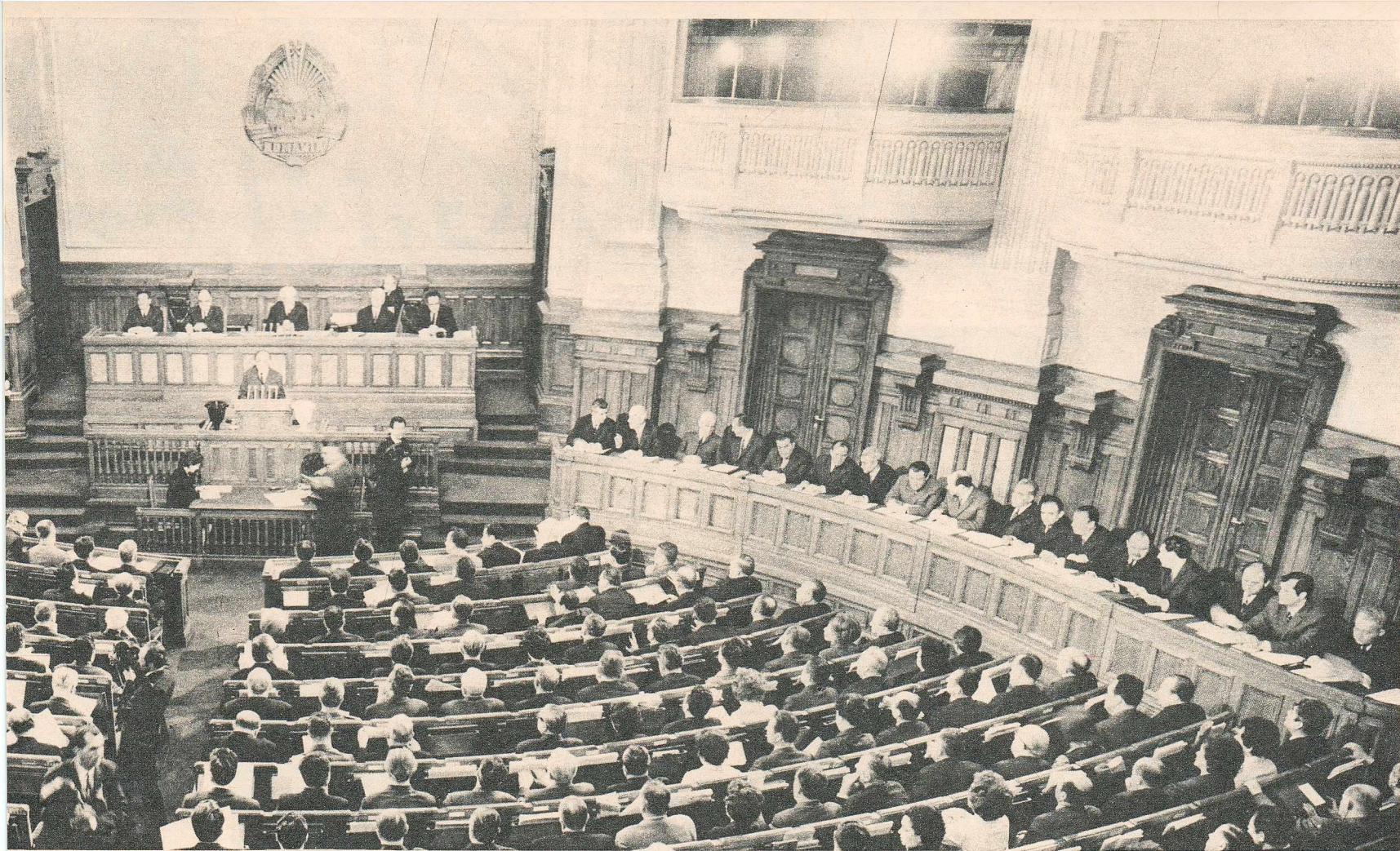
Intrigat de apatia presupușilor beneficiari, milițianul a întocmit un proces-verbal

și a ridicat acele de plată. Ardeleanu a devenit dintr-o dată lingușitor și i-a promis 4 000 de lei ca să lase totul baltă. Subofițerul a respins oferta și a întocmit raport despre încercare de mituire. Era de presupus că șeful de echipă va insista. Într-adevăr, acesta a apărut într-una din zilele următoare cu 250 de bancnote de cîte o sută de lei înfășurate pe gambe, pe sub pantalon, în chip de jambiere. Procurorul, sesizat din timp, a constatat flagrantul delict.

Mituitorul a fost reținut. Cei 30 de «muncitori» nu se prezentaseră la casierie pentru că... nu existau. Pînă una-alta s-a descoperit că avutul obștesc era să fie păgubit cu suma de 40 mii lei. Cercetările continuă.

▲ noi spații comerciale

În baza programului de măsuri aprobat de Comitetul Executiv al Consiliului Popular al Municipiului București, în 1971 urmează a fi redat comerțului aproximativ 90 spații comerciale cu o suprafață totală de 11 000 mp. Fotografia noastră vă prezintă noile unități comerciale de pe strada Batiștei nr. 17. Este vorba de un magazin de cafea-dulciuri, un magazin alimentar cu autoservire și un centru de plîne, toate înființate prin redarea în circuitul comercial a unui spațiu de 220 mp, ocupat pînă de curînd de un laborator de analize medicale.

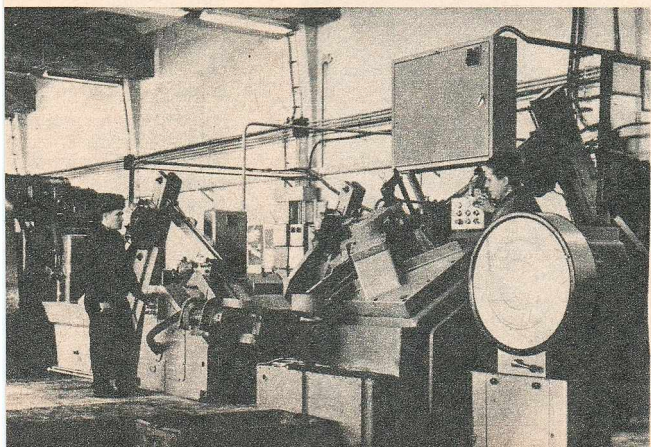
În prezența tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și a celorlalți conducători de partid și de stat, miercuri, 17 martie, au început lucrările celei de-a VI-a sesiuni a actualei legislaturi a Marii Adunări Naționale. În dezbaterile deputaților sînt aduse documente de mare importanță pentru ridicarea pe o treaptă calitativ superioară a activității economice și sociale a României. Expresie a profundului democratism ce caracterizează întreaga activitate politică, economică și socială a țării, proiectele principalelor legi supuse discuției au fost publicate în prealabil în presă, au fost discutate de mase largi de cetățeni, devenind astfel rezultatul unor largi consultări cu oamenii muncii, cu specialiști din diverse domenii de activitate.

Politica consecventă de industrializare socialistă a patriei, a arătat recent tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, dezvoltarea armonioasă a tuturor județelor țării reprezintă singura cale pentru accesul oamenilor muncii la cuceririle civilizației, ale științei și culturii, singura bază a asigurării adevăratei egalități în drepturi pentru toți cetățenii patriei, fără deosebire de naționalitate. «Trebuie să ne fie clar — a precizat secretarul general al partidului, în cuvîntarea rostită la plenara Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară — că dacă nu am industrializa în mod armonios întreaga țară, dacă am menține vechea stare de înapoiere a unor zone, oricît am vorbi de egalitate în drepturi, de faptul că în școală se învață mai mult sau mai puțin limba maghiară, germană sau română — neegalitatea, de fapt, tot ar rămîne!»

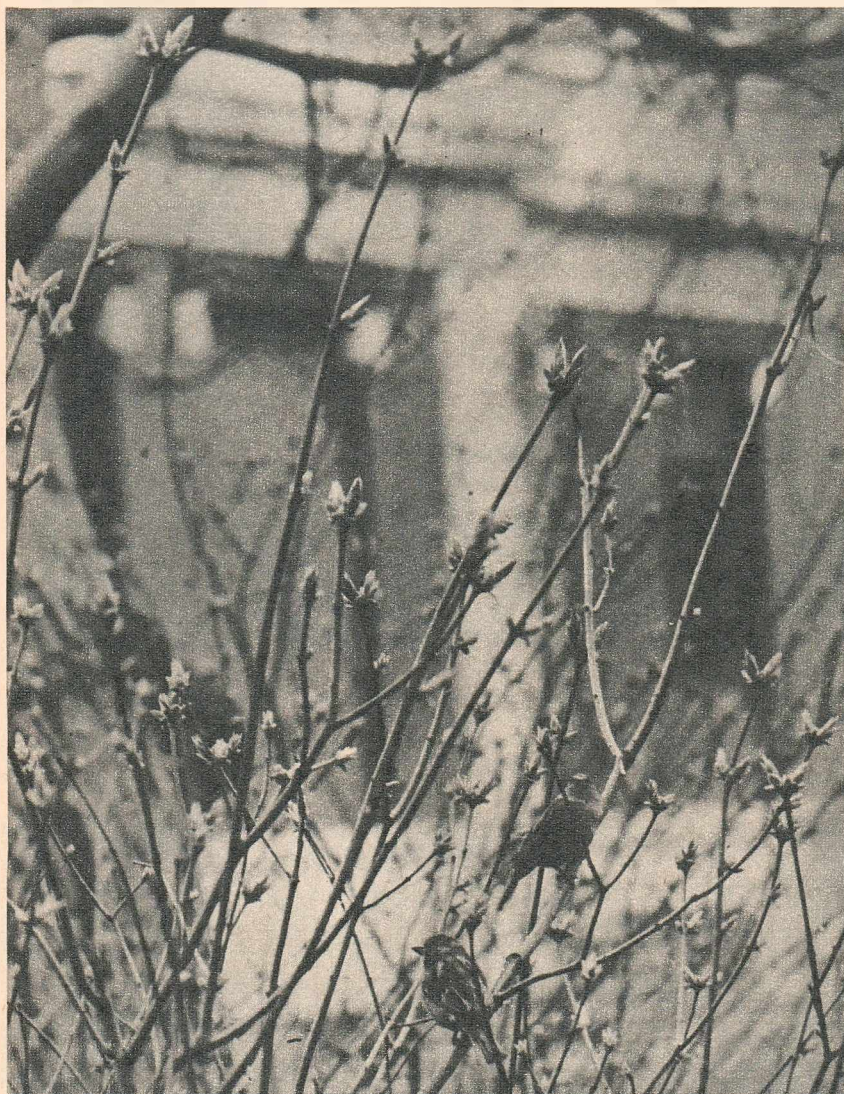
Fotografia noastră vă înfățișează o secție a noii și modernei Fabrici de șuruburi din Tg. Secuiesc, jud. Covasna, intrată parțial în funcțiune. În acest județ, aflat într-o continuă expansiune economică, în special în răstimpul ultimului cincinal, volumul de investiții prevăzut pentru perioada 1971-1975 se cifrează la circa 2,8 miliarde lei, urmind a se construi alte 7 noi întreprinderi.

Luni, 15 martie, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășul Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri, a primit la sediul C.C. al P.C.R. delegația Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud, condusă de ministrul afacerilor externe, doamna Nguyen Thi Binh. În cadrul convorbirii care a avut loc, au fost abordate probleme legate de dezvoltarea relațiilor de prietenie dintre cele două țări, dintre popoarele română și vietnameză, precum și probleme privind situația actuală în Indochina. Întîlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă deosebit de cordială.

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

PRIMĂVARA ÎN AVANPREMIERIE

▶ După o iarnă fantezistă cu zile și nopți primăvăratice, anotimpul florilor și-a făcut apariția folosind din plin întreaga rezerve polară: frig, zăpadă, îngheț. Un qui-pro-quo de sezon, atît de obișnuit pentru ultimele decenii ale planetei noastre, aici, sub briul temperat al emisferei nordice, unde zilele calde și reci curg de-a valma, descurcîndu-se anevoie.

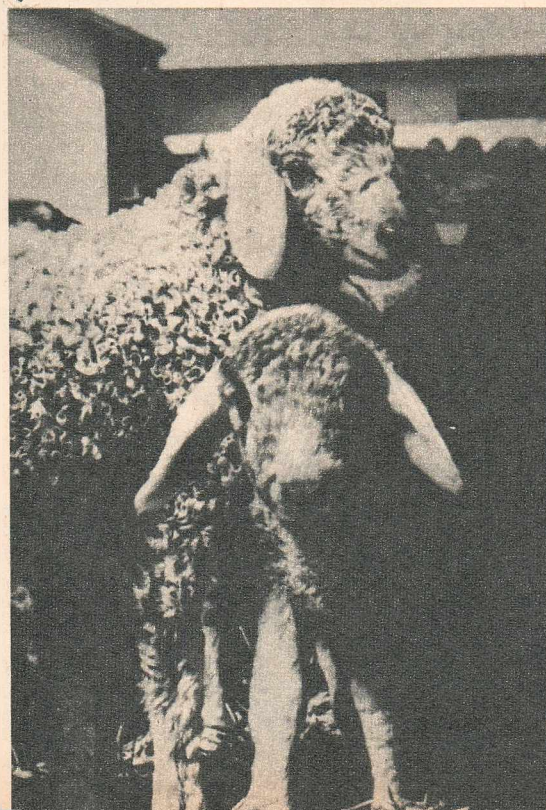
Cu toate acestea, calendaristic vorbind, miine, o dată cu echinocțiul de primăvară, la miezul nopții de 21 spre 22 martie, anotimpul tinereții își va face intrarea oficială. Îi așteptăm cu nesăț și... resemnare cerul limpede și gastritele de sezon, aerul tare și avitaminozele fatale, aromele îmbătătoare și asteniile cochete.

V-o prezentăm în avanpremieră, prin cele cîteva fotografii alăturate. O primăvară adevărată, anticipată nu numai prin jocul orb al naturii, ci, mai mult ca oricînd, prin fantezia, migala și înțelepciunea omului.

▶ O primăvară de laborator la ferma Sirbi, I.A.S.-Mihăilești. Aici, sub acoperămintul transparent al serelor, pe cele cîteva zeci de hectare smulse anotimpului rece, gospodarii prefigurează viitoarea recoltă de legume. Ei au obținut pînă în prezent 12 milioane fire de răsaduri, din care 6 milioane pentru roșiile timpurii.

...Floricele pe cîmpii (mai mult sau mai puțin), dar Mieii zburdă... la Stațiunea experimentală Pătrăuți. Zburdă voioși și conștienți că întrunesc cele mai alese calități ale rasei caracul. Pentru același motiv, zootehniștii unităților beneficiare din întreaga țară abia îi așteaptă.

▶ Fără zarvă, fără șovăială, locatarii noilor blocuri au pus mîna virtos pe lopată. Umbrele firave ale copăcelor prefigurează răcoarea mult căutată atunci cînd soarele va fi în putere, la vară.

▶ Iar cu «babele», cu toate nouă la rînd, am avut și de data aceasta o întîlnire dezagreabilă. Martie, luna începutului de primăvară, a debutat gătită în veșminte de autentică iarnă. În compensație — amintirea zilelor de primăvară din lunile ianuarie și februarie.

Frumoasa HELENA VONDRACKOVA nu este doar o cântăreață excelentă, ci și o dansatoare grațioasă.

Fotografie de S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 4112. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

Lionel hampton la bucurești

Lionel Hampton, «regele swingului», este, incontestabil, unul din cei mai iluștri reprezentanți ai artei muzicale sincopate, muzică a secolului nostru. Din datele lui biografice (e născut la Louisville în anul 1913) aflăm că formarea artistică a lui Hampton s-a făcut în contactul cu tot ceea ce a produs mai strălucit jazul american. Vom cita, doar dintre cei mai cunoscuți în țara noastră, pe: Louis Armstrong, Benny Goodman, Gene Krupa, Teddy Wilson.

Lionel Hampton and his all stars jazz-band vor concerta la București. Iată — după părerea noastră — una din plăcutele surprize ale acestei primăveri, pe care ne-o face A.R.I.A.

Fluturi și flori doar pe panouri deocamdată. Să sperăm însă că magazinele vor fi cu adevărat asortate cu mărfuri de sezon.

oicii trului,

pregătire a primăverii teatrale, cum se și cuvenea, de Teatrul «Ion I.», club al celor mai tineri iubitori ai «Ghiociei» adună în sala, culisele teatrului, la repetiții, spectacole practice, pionieri și școlari interesați de secretele scenei, dornici să le un ceas mai devreme. Directorul și, Ion Lucian, secretara literară Gheorghiu, regizorii teatrului sint, foarte hotărâți să se ocupe cu serioasă peșiniera acestor eventuali viitori. Înă una-alta, o poză de amintire, e fotoreporterul nostru la una din întâlniri ale clubului.

Mărțișoarele au fost urâte. De opt martie a viscolit. Primăvara s-a lăsat urnită cu greu. Dar o bucurie tot ne-a fost hărăzită. Mare. Neașteptată — armonioasă, rafinată colecție de modă prezentată de Centrul de creație al U.C.E.C.O.M. Prezentată în fața noastră, a câtorva zeci de aleși ai soartei, ceea ce nu e prea important. Prezentată în fața meșterilor din cooperative (bucureștene și nu numai!), ceea ce e foarte important: eleganța noastră se află, în ultimă instanță, în miinile lor. Creatorii de la U.C.E.C.O.M. au venit, în acest moment, când bate un vînt de nebunie în moda lumii, și ne-au povestit, calm, frumos, echilibrat, cum ne putem îmbrăca fără a ne travesti: lunguț, dar nu băbește, nostim, dar nu șocant cu orice preț. Iată și o fotografie-mostră prin care vă anunțăm paginile color de modă ce le vom publica într-un număr viitor.

CIVISM ȘI PROFESIONALISM- 1971

«Trăind numai cu ceea ce am învățat în trecut nu putem conduce societatea! Pentru a conduce cu succes construcția socialistă și comunistă trebuie să învățăm continuu!»

Nicolae CEAUȘESCU

Mă simt obligat să-mi încep rîndurile acestea cu un avertisment. În esență, veți găsi aici, consemnate pașnic și curgător, părerile a 5 specialiști, a 5 ingineri, care au răspuns rugămintii revistei noastre de a și spune părerile despre problema, în cel mai acut sens, arzătoare la ordinea zilei: perfecționarea pregătirii profesionale a salariaților din unitățile socialiste de stat, sau, potrivit unui cuvînt care odată lansat a intrat în circulația celor mulți cu o rapiditate demnă de o mare vedetă — reciclarea.

Ceea ce însă nu veți putea găsi, nu veți putea «vedea», în textul de față este felul în care s-au purtat discuțiile în jurul acestei mese rotunde ad-hoc. De aceea m-am simțit dator să încep cu un avertisment. Pentru că discuțiile de la Institutul de proiectare pentru uzine și instalații din industria construcțiilor de mașini (I.P.C.M.) au fost create, aprinse, belicoase chiar, au fost purtate de niște bărbați creator «furioși»; în ultimă instanță, dacă vreți, de niște oameni conștienți că viața lor profesională se desfășoară contemporan cu mult exigenta epocă a revoluției științifico-tehnice. Și se pare că oricine — chiar structurile cele mai apatice, mai blazate — din clipa în care dobîndește această conștiință, devine intim interesat, devine un pasionat. E firesc, realizează că-i o chestiune de existență.

Mai am ceva de spus despre cauzele pasiunii cu care a fost abordat subiectul propus de noi, dar deocamdată să vedem înseși gîndurile care au fost emise — în acord sau în dezacord — de către tovarășii: inginer **Nicolae MIRONESCU**, președintele comitetului sindical, consilier în consiliul tehnico-economic; inginer **Emil PIETRĂREANU**, șef atelier de proiectare, responsabil cu cursurile de ridicarea calificării din institut, de vreo 7-8 ani încoace; inginer **Petre ȘERBAN**, șef de colectiv și secretar al Comitetului U.T.C. din institut; inginer **Dragoș SIMIONESCU**, șef de proiect coordonator; inginer **Aristică POPESCU**, șeful comisiei tehnico-economice pentru utilaje din institut.

Au fost păreri unanime și păreri de-a dreptul contradictorii. Să începem cu cele unanime.

Nevoia îmbogățirii și îmbogățirii continue a cunoștințelor profesionale se face simțită practic, concret, din ce în ce mai acut. Tempoul nervos de dezvoltare a științei și tehnicii obligă la o perfecționare pe aceeași măsură. De asemenea, se face simțită nevoia lărgirii orizontului profesional prin dobîndirea de cunoștințe și din alte ramuri de activitate, din alte meserii. De pildă, inginerul «strict tehnic» are nevoie de un bagaj de cunoștințe economice mereu mai mare.

În aceste condiții de fapt, legea privind perfecționarea pregătirii profesionale este

realmente binevenită. S-au făcut și pînă acum multe pentru îmbunătățirea profesionalismului, dar cadrul legal va generaliza această pregătire, o va sistematiza, o va coordona și îi va da un caracter de obligativitate.

Certificarea absolvirii formelor de perfecționare prin documente constituie o măsură la care cei conștiințioși și muncitori au din plin dreptul. Se naște însă, potențial, pericolul apariției unui nou «sistem de hirtii». Or, cunoștințele trebuie dovedite prin fapte, nu prin țidule. Activitatea profesională practică este aceea care reflectă fidel adevărul grad de informare.

În fine, tot unanimă a fost și opinia că acoperirea cheltuielilor implicate de activitatea de perfecționare trebuie făcută din beneficiile unității și nu pe seama prețului de cost.

Dar, după cum am mai spus chiar de la început, au fost și opinii separate, dintre care unele chiar contradictorii. Ele vizau mai ales marea capitol, marea problemă a formelor prin care perfecționarea pregătirii salariaților ar fi — potrivit specificului profesional — optimă. S-au subliniat virtuți

și defecte ale diferitelor forme preconizate de proiectul de lege.

Instruirea la locul de muncă este un fel de bătălie în marș care are un mare avantaj: progresele individuale și eficiența lor se văd imediat. Este o formă care rezolvă serioasa problemă a celor mulți și neinstruiți sau instruiți, în sens de școlarizați, dar fără experiență (inginer Petre Șerban).

Forma cursurilor organizate în cadrul unităților ori în afara lor trebuie extinsă, însă este necesar ca orele de curs, pentru a fi cu adevărat eficiente, să fie comasate în timp. Cursurile să se desfășoare potrivit unor programe întocmite în urma propunerilor pornite de jos, de la locul de muncă. Problemelor urmînd însă, bineînțeles, a li se da o rezolvare la nivelul tehnicii mondiale. Forma cursurilor organizate în cadrul unității este bună pentru cei cu o pregătire medie. Pentru cei care au o pregătire superioară ar fi indicată o formă de învățămînt de tipul cursurilor postuniversitare. Căci cursurile organizate chiar în unitate, în cazul de față în institut, ar fi, într-un fel, handicape din pricina sarcinilor de producție corespunzătoare programelor de in-

vestiții, adică mari (inginer Emil Pietrăreanu).

Cadrelor superioare, pe lîngă o pregătire generală teoretică și aplicativă, în sens cunoașterii rostului aplicării unei teorii ar trebui să mai beneficieze de avantajele unor informări făcute reciproc în cadrul unor întîlniri (eventual anuale) între specialiștii din aceeași ramură, precum și niște cursuri de informare pe specialitate corespunzătoare celor postuniversitare (inginer Aristică Popescu).

Reciclarea cadrelor superioare trebuie să aibă loc sub egida asociațiilor profesionale și nici într-un caz a ministerelor deja supra-aglomerate cu sarcini. Învățămîntul nu trebuie să fie «la obiect» ci teoretic, pentru rostul este «să ne deschidem capul». Institutetele de proiectare — despre care proiectul de lege nu vorbește nimic — ar fi necesar să se opereze o reciclare de categorie specială, și anume, prin producția și reîntoarcerea în producție de circa jumătate de an la fiecare perioadă de 5 ani. Însă, bineînțeles, nu pentru controlul realizării proiectelor proprii (inginer Dragoș Simionescu).

Cunoștințele profesionale trebuie să fie la fel de «tinere», indiferent de vîrsta pe care o avem.

Cine vrea să fie contemporan, «la zi» cu epoca, e obligat să-și dubleze la fiecare 12 ani cunoștințele pe care le are. Asta înseamnă că, după ce am terminat facultatea, dacă nu acceptăm să fim depășiți, trebuie să fim pregătiți sufletește să mai repetăm, pînă la ieșirea la pensie, încă de vreo patru ori «toceala» din anii studenției.

Un mijloc de a ține pasul cu vremea este «prospectoteca». La I.P.C.M. există așa ceva, însă, ciudat, această prospectotecă este pusă la punct mai bine cu informațiile privind străinătatea decât cu cele privind produsele autohtone. Vina este a întreprinderilor care pur și simplu nu informează asupra soartei propriilor lor produse. Or, proiectanții de uzine sînt cei care ar trebui anunțați imediat dacă un produs nu se mai fabrică ori dacă se fabrică unul nou. Ei sînt cei care ar trebui să știe pînă și intențiile de viitor ale întreprinderilor. Acestea însă nu prețuiesc încă valoarea unui «catalog de produse» bine pus la punct, adică «la zi» (inginer Nicolae Mironescu).

*

Ca orice gazetar care se respectă cît de cît, am lăsat pentru încheiere, pentru final, aspectul socotit de mine cel mai forte, cel mai semnificativ, al discuțiilor relatate

aici. Este vorba tot de pasiunea cu care au participat la discuție interlocutorii noștri; este însă vorba de o altă cauză a ei, a pasiunii. Și anume, sentimentul profund civic al responsabilității individului față de destinele națiunii de care aparține. Pentru că nu trebuie uitat că, de fapt, toate aceste discuții, aceste dezbateri se poartă în jurul unui proiect de lege, al unui ansamblu de norme care, după ce va fi definitiv stabilit și adoptat, va fi obligatoriu pentru noi toți și — ceea ce e mai important — va influența într-o nebanuit de mare măsură progresul economiei noastre, al țării noastre.

Din acest punct de vedere convorbirea mea nu a fost cu 5 salariați, nu cu 5 ingineri, ci cu 5 cetățeni obișnuși cu drepturile și responsabilitățile unei vieți sociale democratice.

I. NICOLAE
Fotografii de Eugen IAROVICI

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FI „MODERN” ÎN ELECTRONICĂ?

Inginerul-șef Eugen STATNIC îmi arată o cutie metalică minusculă, împinzită toată cu fire și lămpi cît boaba de linte. Era răspunsul domniei-sale la întrebarea mea legată de necesitatea studiului continuu, indiferent la ce vîrstă, indiferent în ce domeniu. Cutia cu pricina este un selector pentru televizoare, conceput și realizat de specialiștii uzinei «Electronica». Există o licență similară străină, era pe punctul de a fi achiziționată. Specialiștii din uzină au hotărît însă că o asemenea aparatură poate fi realizată și la noi. După luni de zile de eforturi și studii s-a reușit în cele din urmă fabricarea unei aparaturi cu performanțe tehnice superioare. N-a mai fost necesară achiziționarea licenței. S-a economisit cu acest prilej o jumătate milion lei valută.

— Este un exemplu, printre multe altele, care demonstrează, cred, elocvent ce înseamnă preocuparea continuă pentru perfecțio-

nare, pentru obținerea unor produse cu înalte calități tehnice în contextul unei ramuri atît de dinamice cum este electronica, îmi spune inginerul-șef.

Așa a început discuția noastră avînd ca temă arzătoarea problemă a reciclării. În domeniul electronicii, noutățile pur și simplu irump, și a nu ține cont de ele, a le ignora, este de-a dreptul o aberație. De aceea, iminenta legiferare a obligativității studiului, a reîmprospătării periodice a cunoștințelor de specialitate, nu face decît să consfințească în acest domeniu o situație de fapt. Electronica progresaază cu pași gigantici, aparatura se miniaturizează, se trece la transistorizarea tuturor circuitelor electronice, circuitele integrate sînt la ordinea zilei etc., etc. Toate acestea presupun cunoaștere, studiu continuu, rapidă concluzare între cercetare și producție.

— Cum realizăm această racordare la tot

ce este nou în domeniul nostru? În primul rînd, prin studierea «la zi» a documentației și literaturii de specialitate. În sectorul concepție al uzinei, sîntem circa 50 de specialiști. Toți, absolut toți încercăm să fim cît mai informați în domeniul electronicii. Bineînțeles, cei care cunosc cîteva limbi străine au un avantaj în plus (de unde obligativitatea, după mine, a studiului limbilor de mare circulație, mai ales în domeniul atît de dinamice ca cel de care ne ocupăm).

Căutăm apoi să achiziționăm aparatură de ultima oră. Să o studiem, să încercăm să o reproducem în laboratoarele noastre. Astfel cunoaștem «pe viu» noutățile de pe piața electronicii, tendințele, reușind nu o dată, după o cunoaștere amănunțită a procesului de fabricație respectiv, să-i aducem chiar îmbunătățiri.

— O muncă de cercetare într-un asemenea domeniu presupune, fără îndoială, calități profesionale înalte, inventivitate, pasiune. Cum se «descurcă» un tînăr absolvent de facultate în acest context?

— Din capul locului vreau să vă spun că proaspătul absolvent de facultate nu poate lucra imediat într-un sector de concepție. La noi cel puțin este o regulă. Va trebui un an sau doi să lucreze în producție, să cunoască la perfecție aparatura, și de-abia după ce s-a rodat, în cazul că are aptitudini deosebite pentru cercetare și proiectare, îl chemăm. Una a învățat el la Politehnică, altceva întîlnește în secțiile «Electronicii».

— Fiindcă veni vorba. Ca factor care vă ocupați direct de perfecționarea cadrelor din întreprinderea dv., cum apreciați nivelul cunoștințelor absolvenților de Politehnică (secția «Electronică», evident)?

— Bun din punct de vedere teoretic, încă deficitar la capitolul practică. În facultate, după părerea mea, lipsește încă o aparatură adecvată. Proaspătul inginer e departe de noutățile zilei, de producție. Sosit în uzină, este uimit peste măsură, trebuie să începem cu el de la A. Asta înseamnă timp pierdut, timp care ar fi fost altfel utilizat dacă încă din timpul facultății tînărul ar fi avut un contact permanent cu producția, lucrînd în laboratoare sau uzine care

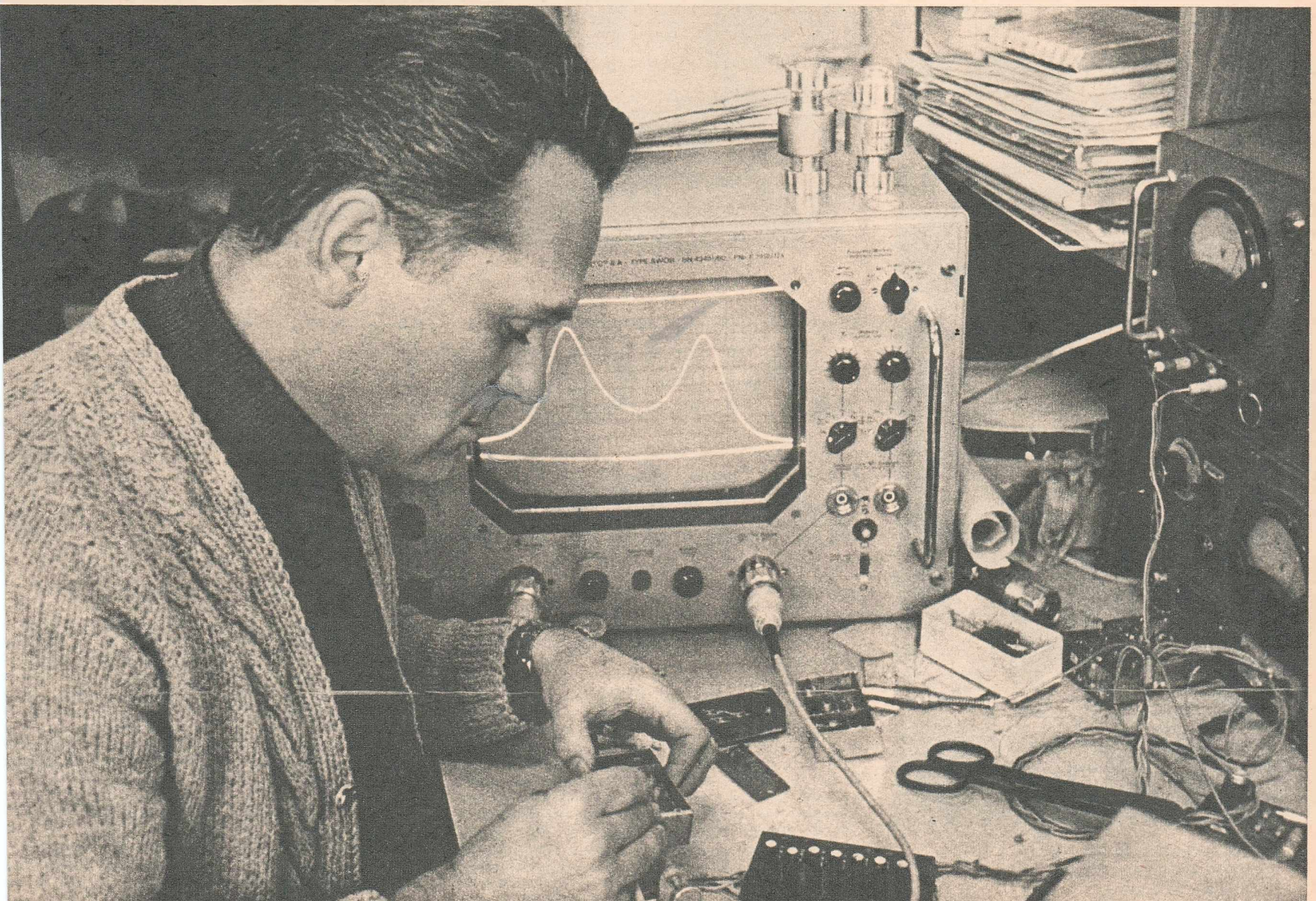
țin pasul cu tehnica mondială. Așa, ne transformăm în profesori, cînd de fapt noi înșine avem de învățat în permanentă, indiferent de vîrstă, indiferent de calificare.

— Cu alte cuvinte, a fi «modern», în electronică este sinonim cu înalta calificare profesională.

— A fi modern înseamnă a învăța, a-ți perfecționa necontenit cunoștințele. Numai așa te poți menține în infinit de subtilul univers al circuitelor electronice. Numai cu asemenea oameni vom putea crea aparate de radio ultraperfecționate, televizoare cu imagini de o claritate de cristal, într-o mare varietate, la un preț de cost tot mai scăzut.

O condiție sine-qua-non pentru toate domeniile de activitate. În veacul nostru grăbit, reîmprospătarea continuă a cunoștințelor reprezintă nu numai un atribut al specialistului pasionat, activ, dăruit meseriei sale, ci însăși condiția de existență, un veritabil modus vivendi al oricărui contemporan, producător de bunuri materiale sau spirituale. Admișind că ritmul creșterii volumului de informații tehnico-științifice are totuși o rată constantă, va trebui să admitem însă că aceasta este mare, întrecînd 7 la sută anual. Aceasta înseamnă cu alte cuvinte o dublare a cunoștințelor de specialitate în circa 12 ani și o înzecire a lor în 50 de ani, cît presupunem că durează în medie viața activă a unui om de știință. «Uzinele de azi — a arătat pe bună dreptate tovarășul Nicolae Ceaușescu — cer oameni pricepuți, care să știe să minuiască tehnica modernă. Și, cum se știe, dezvoltarea științei și tehnicii a ajuns foarte departe și merge mereu înainte. Dacă vrem să construim socialismul și comunismul, trebuie să avem oameni pricepuți, stăpîni pe cuceririle științei moderne, capabili să minuiască tehnica avansată. Toți trebuie să ne însușim cunoștințele noi! Firește, nu ne gîndim — și proiectul de hotărîre nu are în vedere — ca fiecare să-și însușească cunoștințele în toate domeniile. Trebuie însă ca fiecare, în specialitatea lui, să se preocupe de temeinica cunoaștere a tot ce e modern».

M. HETCO

A fi modern înseamnă a învăța continuu, a-ți perfecționa necontenit cunoștințele. Numai așa te poți menține în infinit de subtilul univers al circuitelor electronice.

O lume stranie — mărturisesc ziaristii europeni care s-au aventurat în Harlem — mizeră și fastuos colorată, veselă și disperată, indolentă și explozivă, o lume în care femeii elegante, cu trupuri superbe, pășesc pline de grație printre mormane de gunoaie, clădiri odioasă impozante cad în decrepitudine, șobolanii sînt mai numeroși decît oamenii, se joacă cărți și se dansează în plină stradă, clocotesc dragostea, ura și speranța. O lume în care, alb fiind, nu te simți la îndemînă, dacă nu chiar în primejdie.

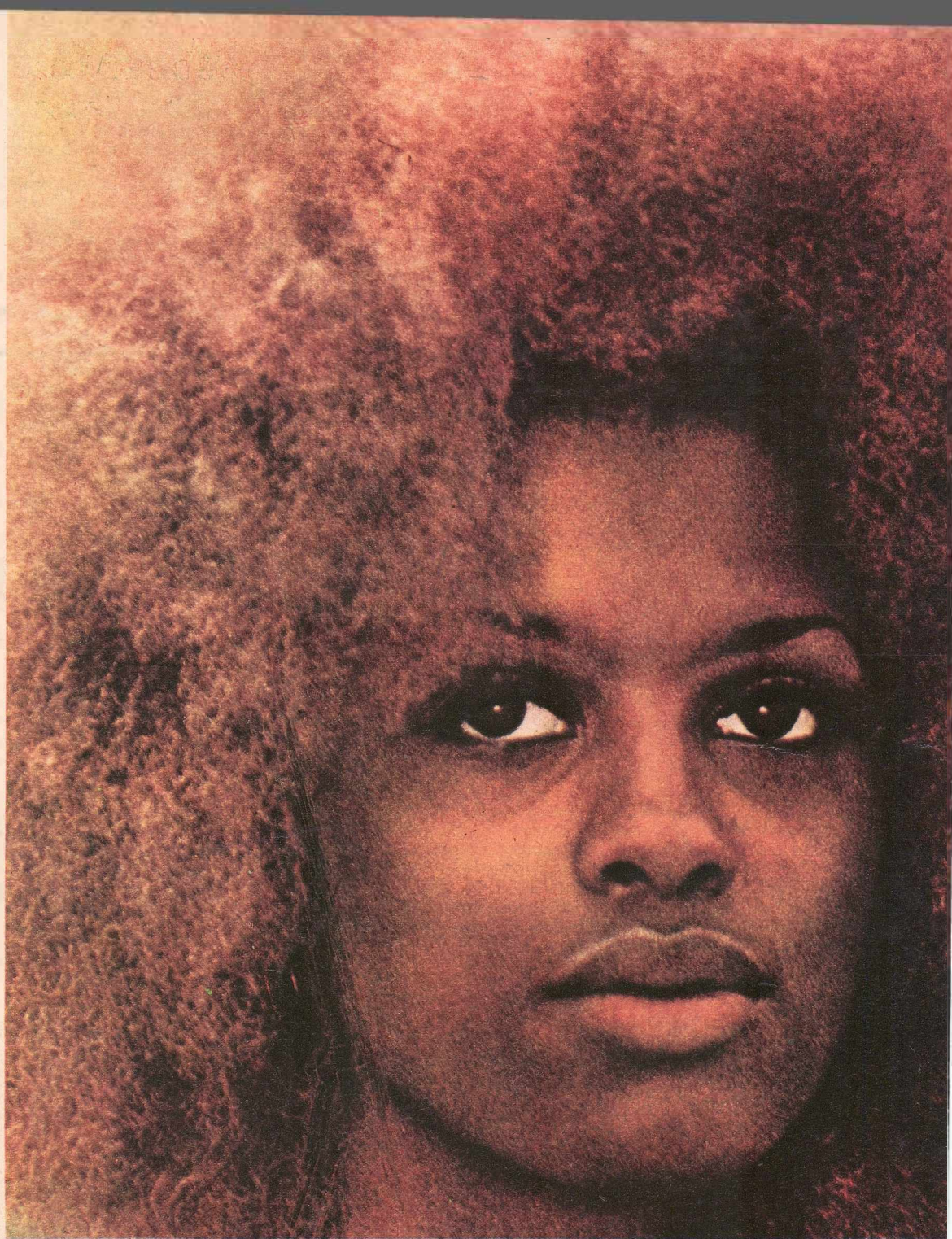
Această lume aparte — Harlemul, «insula neagră» a New Yorkului, una dintre cele mai mari aglomerări urbane ale oamenilor de culoare americani — se află în chiar inima metropolei, la nord de Central Park. E un ghetou, chiar dacă zidurile tradiționale lipsesc, un oraș de un sfert de milion de locuitori în care singurii albi sînt institutoarele și profesoarele care vin, în timpul zilei, să predea în cele 18 școli primare și 5 licee. E unul din acele «Negrevilles» care s-au format la Washington, Newark, Detroit, Baltimore, Cleveland, Chicago, Los Angeles, Philadelphia... Procesul constituirii lor e comun. Dar numai pînă la un punct. Harlemul are și o istorie aparte.

ILUZIA DE A TRĂI CA CEILALȚI

În primii ani ai secolului, 90% din populația de culoare a Americii, foștii sclavi, munceau în fermele din «centura neagră» a sudului. Azi majoritatea negrilor americani se află în marile orașe, masați în ghetourile de la periferii. Ei au părăsit regiunile sudice și munca pămîntului în primele decenii ale secolului, îndreptîndu-se, într-o uriașă mișcare de migrare, spre industriile ce căutau mînă de lucru mai cu seamă în citadelele nordului și ale vestului.

Cei care au ajuns la New York au reușit, datorită unui concurs de împrejurări, să se instaleze într-unul dintre cele mai luxoase cartiere ale metropolei.

...În 1880, prelungirea liniei metroului aerian newyorkez pînă la suburbia rezidențială Harlem determină un uriaș boom imobiliar. Se construiește enorm, prețurile clădirilor, și pînă atunci mult mai ridicate decît în restul orașului, se dublează, se triplează. Survine însă o perioadă de recesiune economică și clădirile nu mai găsesc cumpărători, proprietarii încearcă să le vîndă la prețuri care nu reprezintă decît o mică fracțiune din acelea cu care le cumpăraseră. Acesta e momentul cînd apar în Harlem primii negri. Proprietarii le opun un timp o rezistență înverșunată și solidară. E de ajuns însă ca doi sau trei sau cinci să cedeze tentației de a-și vedea apartamentele închiriate, ca alții — refuzînd o vecinătate pe care o consideră inacceptabilă — să părăsească Harlemul, lăsînd loc negrilor, care vin de pretutindeni, din ce în ce mai numeroși, spre acest cartier select, spre aceste clădiri cochete, cu speranța secretă că

HARLEM '71

„NEGRU E FRUMOS“

de Delia ȘTEFAN

aici vor putea trăi la fel de bine, la fel de confortabil ca burghezia albă în ale cărei case se instalau. Nu era, nu putea fi, decît o iluzie.

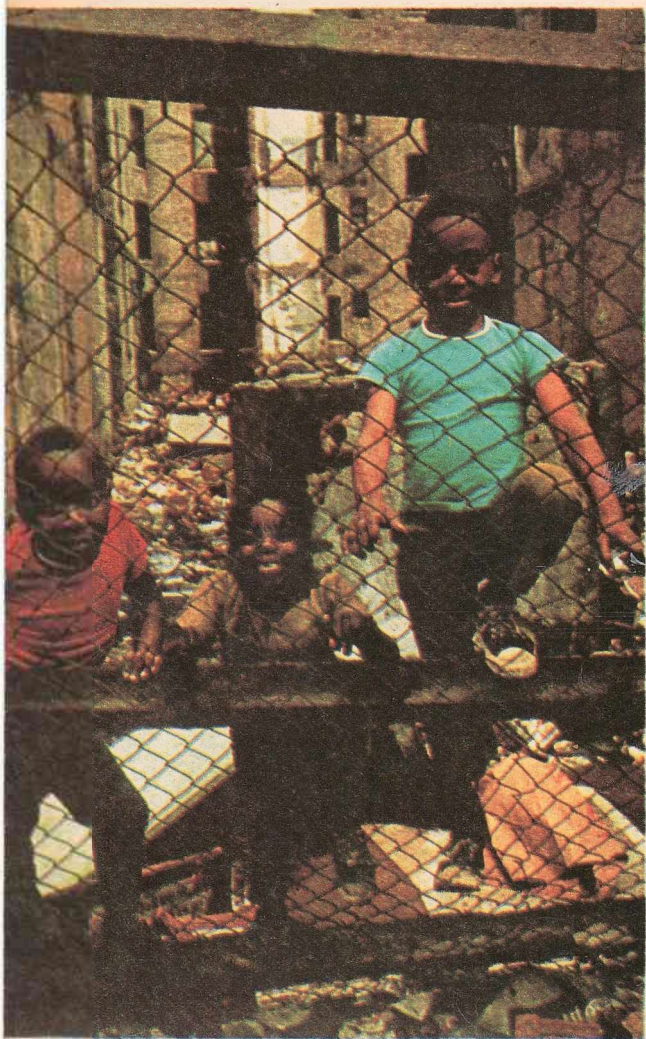
CERCUL VICIOS

Călătorul care pătrunde azi în marea citadelă neagră a New Yorkului este frapat de ruina frumoaselor clădiri de altădată. Neîngrijite, nereparate de decenii, supraaglomerate (s-a calculat că în Harlem locuiesc 23 866 oameni pe kmp), insalubre, ele poartă pecetea evidentă a mizeriei. Și, asemeni lor, strada. «Proporția enormă a șomerilor — remarca ziaristul francez Jack Garofalo — face ca majoritatea străzilor și bulevardelor să semene cu niște imense săli de așteptare, înșesate cu sute de oameni, cu copii și adolescenți fără ocupație». Cunoscutul cerc vicios, definitoriu pentru situația negrului american — sărăcie din cauza șomajului, șomaj din lipsă de calificare, lipsă de calificare datorită dificultății accesului la învățămînt — funcționează din plin. Procentul șomerilor ajunge în Harlem pînă la

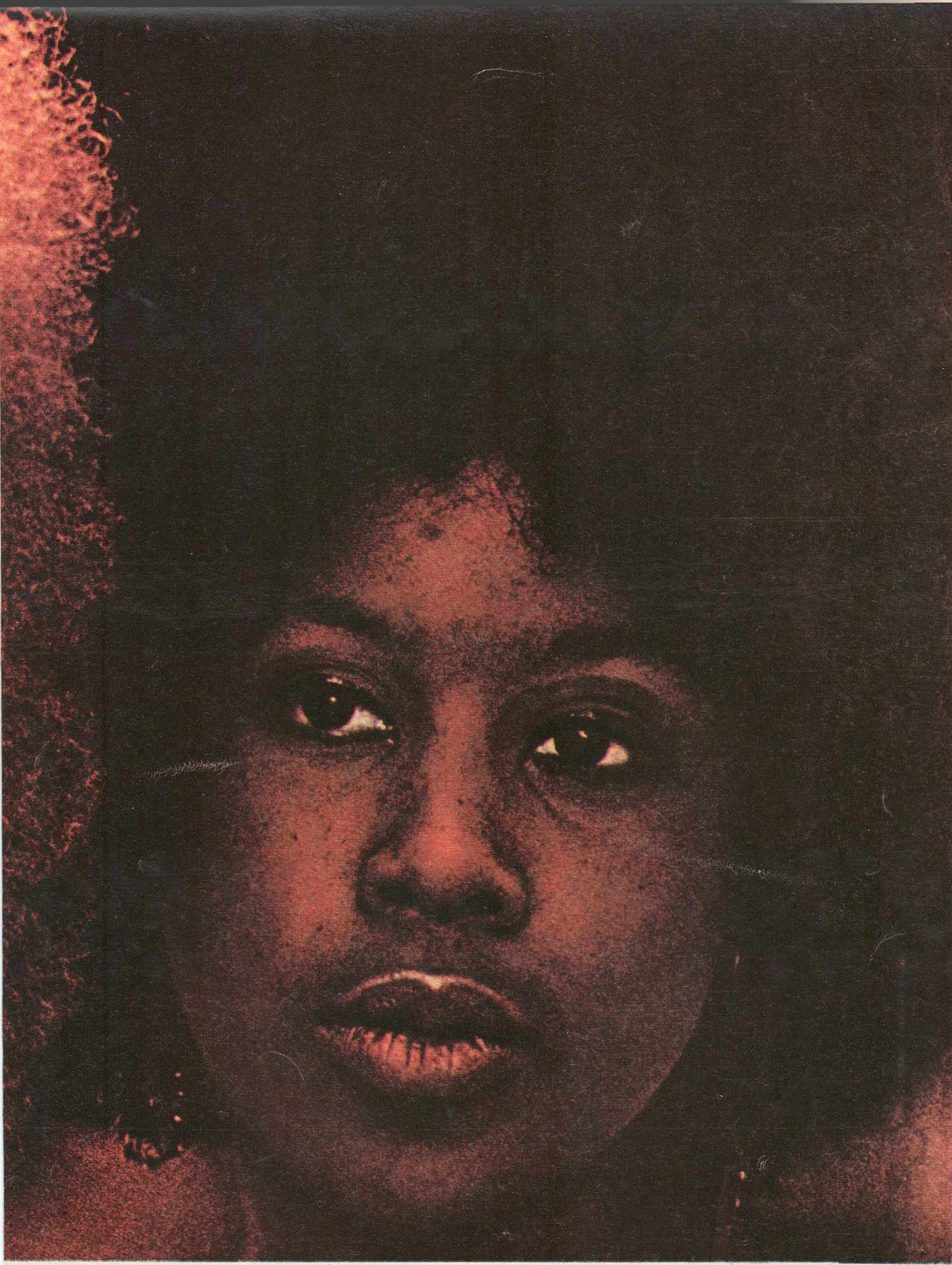
20% din totalul locuitorilor. Mocnește continuu, ca în toate cartierele negrilor din marile orașe americane, «disperarea ghetourilor». Disperare născută din toate dezastrurile, durerile și nedreptățile acumulate timp de sute de ani, transformată nu o dată în revoltă și violență. Toate marile răscoale ale negrilor, «verile fierbinți» și singeroase ale ultimului deceniu au izbucnit în ghetouri. Dar dacă Harlemul este o lume a revoltei împotriva condiției impuse negrului, e și pentru că aici se afirmă, cu glas din ce în ce mai tare, mîndria.

MÎNDRIA DE A FI NEGRU

În Harlem moda e la ora africană. Femeile nu mai merg la coafor ca să-și întindă părul, după model european american, ci ca să-și încrețească și mai mult, pînă la a se mana cu un balon care le înconjoară capul. «Coafura africană» se întreține greu, prin permanente des repetate, dar e modernă — și asta e principalul. În prăvăliile Harlemului imprimeurile cele mai căutate sînt cele specific africane

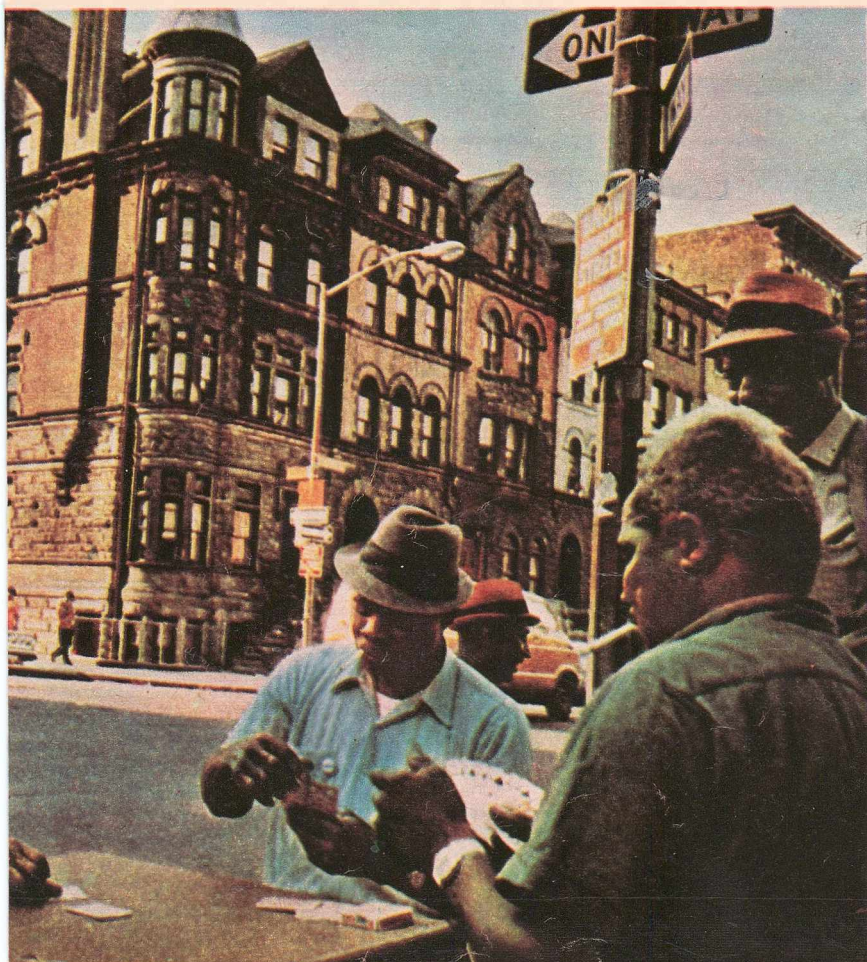
Copiii — și Harlemul e plin de copii — se joacă, încă veseli și nepăsători, pe lângă cutiile de gunoaie, ca în această imagine care a interpus, parcă simbolic, între obiectiv și personaje o rețea de gratii.

Elegantele preferă rochiile lungi, viu colorate, inspirate din portul femeilor din țările africane. Moda, în Harlem, are un suport politic. Ea este un omagiu adus străbunilor și totodată expresia unei noi conștiințe de sine, a orgoliului de a fi negru. «Black is beautiful» (Negru e frumos), sloganul lansat de artiștii Harlemului, e o lozincă politică, un strigăt de luptă împotriva unui sentiment de inferioritate vechi de secole, a rușinii de a fi negru, o chemare la afirmarea valorii și originalității culturii negre. Poate în aceeași măsură ca abandonarea doctrinei integrării pasnice, nonviolente, în societatea americană, ca prestigiul unei organizații radicale ca partidul Panterelor negre, care proclamă violența împotriva violenței, aceste manifestări exprimă noua stare de spirit a negrilor americani. În lumea clocotitoare și diversă a Harlemului activează tot felul de grupări politice. Unele predică reîntoarcerea la Africa-mamă și înființează centre în care se învață limbi și dansuri africane; altele se declară pentru autonomia și auto-governarea populației de culoare sau se pronunță ferm pentru «africanizarea» prin forță a teritoriului Statelor Unite. Există, bineînțeles, și categorii privilegiate printre locuitorii Harlemului. Mai sînt încă destui aceia care încearcă să imite modul de viață al burgheziei albe, dar se pare că numărul celor care trăiau cu speranța că se va descoperi într-o bună zi o substanță care să le albească pielea, să-i facă asemenea albilor, și vedeau în leacul acesta miraculos singura salvare, devine din zi în zi mai mic. Sloganul «Black is beautiful» cucerește treptat conștiințele. În Harlem, în Watts, la Washington, la Newark.

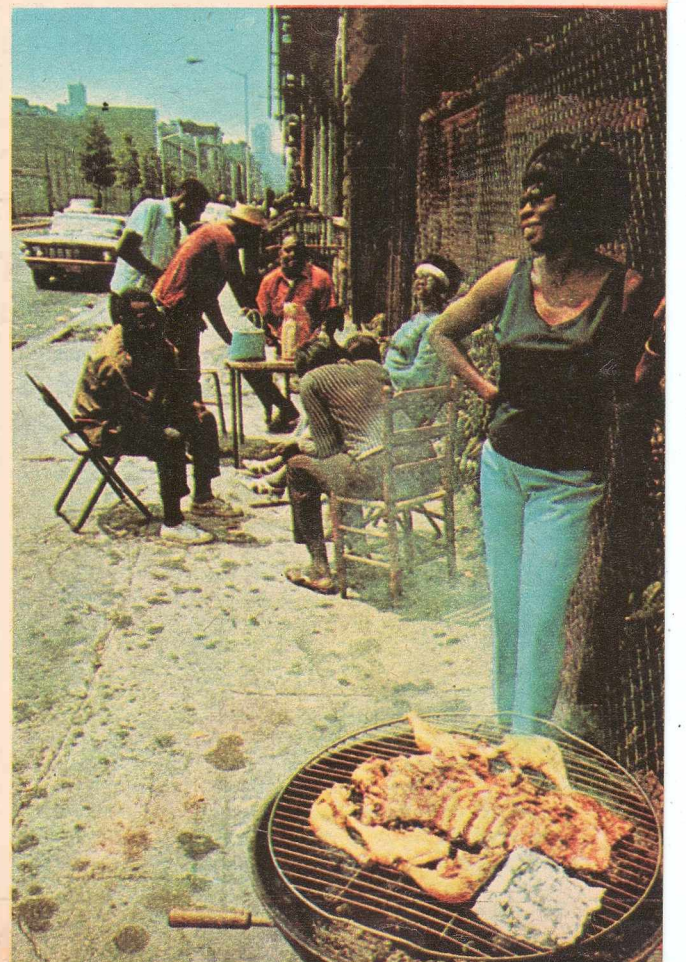

Într-unul din sediile «Panterelor negre», formația politică care pune în aplicare principiul «ochi pentru ochi și dinte pentru dinte» luptînd împotriva violenței cu armele violenței.

Ca într-un sat hipertrofiat, viața Harlemului se desfășoară în stradă, sub ochii tuturor. Aici se adună familiile și vecinii să mai schimbe o vorbă, să joace cărți, aici se ascultă radioul și se dansează.

Și tot în stradă se pregătește friptura ce va fi oferită oaspeților, invitați la prînzul de duminică.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Nu încapă îndoială că tema reciclării, pusă pe primul plan al actualității de către recente documente de partid, pasionează un număr tot mai mare de oameni. Mărturie stau și ecourile care ne parvin la redacție (ca să fim drepti, în legătură cu aceste chestiuni am primit și înainte destul de numeroase scrisori, ceea ce subliniază încă o dată — dacă mai era nevoie — caracterul actual al problemei). La unele dintre aceste ecouri ne vom referi în materialele pe care le elaborează secțiile de specialitate ale redacției. Astăzi vom vorbi doar de o scrisoare a cititorului C. Mirean din Făgăraș — în care este ridicată o chestiune ceva mai deosebită. «Am citit în mai multe rânduri — ne scrie corespondentul făgărășean — în articole și studii serioase, și am putut observa eu însumi că perimarea, transformarea rapidă a cunoștințelor în vremea noastră îmbracă și o formă, să-i zicem, extremă: dispariția sau scăderea considerabilă a ponderii unor profesii și apariția sau trecerea pe primul plan a altor profesii. S-a socotit chiar că tineri care intră acum în viața activă vor trebui, până la pensionare, să-și schimbe de câteva ori meseria. Nu vreau să pretind că la noi, astăzi, lucrurile se pun în acest fel. Dar că există oameni care vor și trebuie să-și schimbe profesiunea, e indiscutabil. De aceea consider că ar fi bine să se fixeze un cadru instituțional, adecvat atît intereselor persoanelor în cauză cît și cerințelor majore ale societății, în care să se poată face această schimbare de profesie. Ar fi o completare utilă la legea privind reciclarea». Problema ni se pare interesantă și importantă, și o supunem ca atare celor în drept.

La ora cînd redactăm această rubrică, au și început să sosească scrisori exprimînd observații, critici și comentarii cu privire la recent încheiatul Festival și concurs «Cerbul de aur». Nici nu se putea altfel; experiența anilor trecuți ne-a pregătit pentru această ofensivă epistolară. Iar cine a văzut Bucureștii primei săptămîni de martie, în care, începînd de la opt seara, străzile erau pustii, autobuzele, tramvaiele, troleibuzele circulau mai mult goale, telefoanele nu sunau, și-a putut da seama «de visu» de ceea ce înseamnă un fenomen de psihoză colectivă. Nu încapă deci îndoială că despre «Cerb» va mai trebui să scriem. Deocamdată ne vom mulțumi doar să cităm din două scrisori.

Cititoarea *Fl. Muguraș* din Iași ne scrie: «Anumite critici pe care le-am auzit vehement exprimate în rîndurile noastre, ale tinerilor, nu mi se par întemeiate. Festivalul de la Brașov nu este nici un festival de tip general, în care se înfruntă diferite curente și tendințe, nici un festival de avangardă, la unison cu ultimele orientări din lumea cîntecului. El și-a cristalizat un anume profil, și aceasta este foarte bine, indiferent dacă acest profil corespunde gusturilor unora sau altora. Pe linia acestui profil, prezența unor cîntăreți din generația veche, ca Joséphine Backer sau Charles Trenet, sau aproape veche, ca Dalida, este perfect justificată. Ar trebui continuat pe această linie, și invitați în anii viitori să cînte Maurice Chevalier, Bing Crosby, Nilla Pizzi, Claudio Villa, Marika Röck ș.a. Există un public — și nu puțin numeros — și pentru acești cîntăreți». E un punct de vedere asupra căruia merită să se reflecteze.

Cititoarea *Maria Stolper* din Galați își anunță de la început culoarea: «Dalida nu face parte dintre preferatele mele, nici ca repertoriu, nici ca interpretare». Pentru ca după aceea să continue: «Cu riscul de a fi considerată o sentimentală, trebuie să mărturisesc că momentul neplăcut în care a trebuit să-și întrerupă un cîntec din cauza tusei m-a emoționat. Era, într-un fel, prezența unei slăbiciuni omeneste într-o demonstrație perfect, prea perfect pusă la punct. Din aceleași motive, din cauza acelorași trăsături umane, m-au impresionat ultimele două zboruri cosmice «Apollo» mai mult decît primele două. Ca să mă întorc la muzica ușoară, vreau să spun că mă îngrijorează puțin evoluția Corinei Chiriac, care parcă tinde să se transforme într-o impecabilă mașină de cîntat».

Un cititor din Bistrița, *N. Blejan*, ne povestește cu mult haz cum, citind mai deunăzi «una dintre cărțile fundamentale ale gîndirii secolului nostru», apărută anul trecut într-o impecabilă traducere românească, a fost inoportun tot timpul, ca «de bizăitul unei muște sicătoare», de comentariile simpliste, «de o platitudine înfrîstătoare», cu care un cineva, după cît se pare străin de problemă și în orice caz «nebucurîndu-se nici de a mia parte din notorietatea autorului» și lipsit de orice «cunoaștere directă a fenomenelor îndelung studiate de același autor», a găsit de cuviință să însoțească (sub formă de note la subsol) textul cărții. Concluzia tovarășului Blejan: «Acum, cînd se vorbește atîta de promovarea competenței, ar fi cazul să se renunțe la aceste comentarii și precizări penibile, destinate parcă unor cititori analfabeți și întîrziată mintal. Dacă vrem domnia competenței, să ne procurăm și cîteva panglici de hîrtie lipicioasă de care să se prindă muștele specialiste la arat». După o asemenea concluzie minioasă, ne dăm seama că nu mai avem voie să spunem nimic.

„NEGRU E FRUMOS“

Scenă frecventă în Harlem. Datorită șomajului și sărăciei, asemeni lor, criminalitatea și toxicomania îmbracă forme acute. Și, tot așa, brutalitatea poliției.

Vedere panoramică a «citadelei negre» — uriașul ghetou din New Yorkului.

...ar fi putut rămîne o excepție

Manifestările în sprijinul militantei de culoare Angela Davis cresc în amploare și intensitate, în Statele Unite și în întreaga lume. Deși judecat în modestul tribunal local din San Raphael, o suburbie a orașului San Francisco, «procesul statului California împotriva Angelei Davis» este considerat unul dintre cele mai răsunătoare și mai controversate cazuri judiciare ale timpului. Angela Davis este comparată cu legendarul Joe Hill, înscenarea îndreptată împotriva sa e alăturată celei care i-a dus la scaunul electric pe Sacco și Vanzetti.

De cîte ori a avut prilejul, Angela Davis s-a declarat, cu fermitate și calm, nevinovată de acuzațiile ce i se aduc. După cum se știe, ea e învinuită de complicitate la crimă, fiind proprietara armelor de care s-a făcut uz într-o tentativă de evadare soldată cu o canonadă în care au murit patru persoane: un judecător, doi dintre cei trei negri care încercaseră să evadeze și tînărul Jonathan Jackson, care introdusese armele în incinta tribunalului din San Raphael, unde a avut loc schimbul de focuri.

Apărarea a cerut scoaterea tinerii militante negre de sub acuzare, relevînd lipsa probelor care să ateste că ar fi dat voluntar acele arme lui Jackson sau altcuiva. Faptul că dovezile împotriva ei sînt insuficiente pare să fie confirmat și de dezvăluiri făcute de presă în legătură cu presiunile exercitate asupra lui Ruchell Magee — singurul dintre cei trei negri care a supraviețuit încercării de evadare — judecat în prezent alături de Angela Davis și pasibil, ca și ea, de pedeapsa cu moartea. Magee a declarat că i s-ar fi făcut, prin intermediul avocatului său, promisiuni de clemență din partea tribunalului dacă va depune o mărturie formală împotriva Angelei Davis. În cadrul unui mare miting în apărarea Angelei, cunoscutul jurist american John Abt a arătat că învinuirile ce i se aduc sînt absolut neîntemeiate, constituind o provocare fățișă. «Vor s-o trimită la camera

de gazare — a declarat John Abt — pentru că a chemat oamenii la luptă pentru echitate socială, împotriva războiului din Vietnam».

Provenită din burghezia mijlocie, excepțional dotată intelectual, Angela Davis a fost una dintre excepțiile fete de la condiția generală a negrilor americani. Și-a putut face studiile superioare în universități europene de mare prestigiu. A reușit să se specializeze în literatură și filozofia vechiului continent. A fost angajată în corpul didactic al Universității din San Diego, unde cursurile ei s-au bucurat de aprecierea studenților și a colegilor. Ar fi putut rămîne o excepție fericită. Angela Davis s-a angajat însă în luptă pentru apărarea drepturilor civile ale negrilor, împotriva agresiunii militare a Statelor Unite în Indochina. Și lupta aceasta a condus-o în cele din urmă pe banca acuzaților din tribunalul de la San Raphael.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, P.C.R. a condus masele muncitoare în nenumărate bătălii pentru satisfacerea revendicărilor lor economice și sociale—

pentru respectarea demnității omenești

de Ion IACOS
doctor în istorie

Sărbătorirea semicentenarului Partidului Comunist Român prilejuiește tuturor oamenilor muncii din patria noastră retrospectiva unor importante etape din istoria revoluționară a poporului român. Creat acum cinci decenii, Partidul Comunist Român, detașament de avangardă al clasei muncitoare, s-a dovedit exponentul fidel și apărătorul consecvent al intereselor întregului popor, spunându-și cuvântul în toate evenimentele importante ale țării, situându-se în fruntea luptei pentru progres social, pentru înfăptuirea societății socialiste. Afirmându-se pe arena politică din România ca cea mai înaintată forță revoluționară, Partidul Comunist Român, înfruntând prigoana claselor exploatare, a înscris, de-a lungul anilor, pagini glorioase de eroism în lupta pentru condiții mai bune de muncă și de viață, pentru drepturi și libertăți democratice, pentru răsturnarea rânduieilor burgheze și făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

Încă de la crearea sa, partidul comunist a acordat o atenție deosebită îmbunătățirii nivelului de trai al clasei muncitoare, luptei împotriva exploatării capitaliste, aceasta fiind unul dintre elementele esențiale de polarizare a maselor în jurul partidului. Preocuparea permanentă a comuniștilor față de problemele economice și sociale ale clasei muncitoare reprezenta în fond preocupare și grijă pentru destinele înseși ale țării, pentru perspectiva de dezvoltare pe drumul progresului social și înfăptuirea unor transformări de natură să asigure condiții mai bune de viață, dar și să creeze premise obiective pentru schimbarea radicală a relațiilor sociale și făurirea societății socialiste.

Se știe că desăvârșirea unității statului național român în 1918 a favorizat creșterea potențialului economic al țării. O dată cu unirea proletariatului pe scara întregii țări, crește capacitatea sa de manifestare, iar înmănuncherea energiilor revoluționare dă noi dimensiuni acțiunilor inițiate de partidul comunist. În acest cadru statal unitar, împlinire a aspirațiilor de veacuri ale poporului român, se dezvoltă într-un ritm destul de rapid industria, care, cu toate sinuozitățile determinate de criza economică din 1929-1933, cunoaște perioada de vîrf, în cadrul

orînduirii burgheze, în anul 1938. Cea mai evidentă creștere se înregistrează în ramurile metalurgică, chimică, materiale de construcții, energetică, textile — industria împreună cu transporturile și construcțiile participînd, în 1938, cu peste 50 % la produsul social și cu aproape 43 % la venitul național. Aceasta a dus la creșterea numărului total al muncitorilor industriali (peste 800 000), la concentrarea lor în fabrici și uzine, deși continuau să existe numeroase ateliere și fabrici mici cu un număr însemnat de lucrători.

Datorită naturii relațiilor de producție, evoluția în ansamblu a economiei s-a repercutat totuși într-un sens negativ asupra situației materiale a maselor, în rîndurile cărora s-a accentuat pauperizarea, concomitent cu polarizarea bogățiilor în mîinile unui număr tot mai restrîns de mari exploatare.

Înăsprirea exploatării capitaliste, condițiile vitrege de viață au menținut masele muncitoare într-o permanentă agitație, care exprima, în fond, nu numai dorința lor de ameliorare a situației momentane, ci și o orientare progresivă dar tot mai marcată spre telurile luptei dezrobitoare duse de partidul nostru. Meritul istoric al comuniștilor este acela că, în activitatea de organizare și mobilizare a clasei muncitoare pentru înfăptuirea unor deziderate economice și sociale de acută stringență pentru dezvoltarea fizică și morală a muncitorilor, au avut perspectiva transformării revoluționare a societății. Numeroasele acțiuni greviste, de mai mică sau mai mare intensitate, erau tot atîtea momente de luptă pentru îmbunătățirea vieții, prilejuri de dezvoltare a conștiinței de clasă a proletariatului, de extindere a manifestărilor de solidaritate, de pregătire a cadrelor și a maselor înseși pentru asaltul general asupra capitalismului. În această viziune de largă perspectivă, partidul a organizat mari bătălii de clasă, care exprimau interese, năzuințe, aspirații ale întregului popor. După marea ridicare generală a proletariatului din 1920, în preajma creării partidului, puternica încețare de la Lupeni din 1929, eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din 1933 evidențiază pregnant capacitatea P.C.R. de a organiza și mobiliza masele, de a lupta pentru înfăptuirea revendicărilor lor vitale, cu mari sacrificii și jertfe, pentru înflorirea patriei, pentru idealul socialist.

GREVA GENERALĂ

Perioada avîntului revoluționar (1918-1921), caracterizată prin creșterea organizatorică, politică și ideologică a mișcării muncitorești, prin ample și multiple manifestări ale clasei muncitoare pentru dezvoltarea progresistă a țării, pentru transformarea revoluționară a societății, se încheie prin Congresul de la 8 mai 1921 cînd delegații, în unanimitatea lor, au hotărît transformarea Partidului socialist în Partidul Comunist Român și afilierea sa la Internaționala a III-a comunistă, făurită de V.I. Lenin. În cadrul luptelor de clasă din acei ani greva generală din octombrie 1920 a demonstrat forța și vigoarea revoluționară a proletariatului român, capacitatea sa de a lupta pentru deziderate corespunzătoare năzuințelor întregului popor român.

(Fotografia reprezintă un grup de muncitori ceferiști din București, participanți la greva generală.

„GRIVITA ROȘIE“

Partidul Comunist Român, îmbinând exigența revoluționară cu o largă elasticitate și adoptând forme diverse de organizare a muncitorimii, mobilizează sub steagul său de luptă, în spiritul frontului unic, clasa muncitoare, în toate categoriile sociale în impresionante bătălii de clasă care au culminat cu eroicele lupte ale ceferiștilor și etroliștilor din ianuarie-februarie 1933.

(Fotografia reprezintă un aspect de la greva demonstrativă a ceferiștilor bucureșteni de la 28 ianuarie 1933)

LUPENI 1929...

În timpul crizei economice din 1929-1933 luptele de clasă ale muncitorimii au luat o mare dezvoltare, antrenând zeci de mii de proletari. Numărul grevelor atinge cifra de 377, ele afectând 1 054 întreprinderi. Se impun a fi amintite grevele metalurgiștilor din București, Reșița, Arad și Brașov, cele ale minerilor în Valea Jiului și Anina, ale forestierilor din Bucovina și Valea Mureșului, ale ceferiștilor din București, Mișoara, Cluj și Iași, ale muncitorilor portuari din Brăila, Galați și Constanța, ale textiliștilor, constructorilor, tipografiilor etc. În memoriile de revendicări apăreau frecvent aceleași deziderate: ziua de muncă de 8 ore, mărirea salariilor și plata lor cu regularitate, încetarea concedierilor și reprimirea la lucru a muncitorilor concediați, abolirea sistemului amenzilor, respectarea demnității omenești, măsuri de protecție muncii și altele.

(Aspect de la manifestația de protest a muncitorilor din Lupeni împotriva reprimării sălbatice a grevei în august 1929)

„C.F.R. VREM LUCRU. JOS CINE FURĂ MUNCA!“

Alături de clasa muncitoare, care se află în fruntea manifestărilor de protest împotriva înrobirii economice a țării de către capitaliștii străini, pentru respingerea «curbelor de sacrificiu», pentru apărarea dreptului la viață, se ridică la luptă funcționarii, învățătorii, micii meseriași, șomerii, invalizii, orfanii și văduvele de război, pensionarii, crunt loviți de politica antipopulară a guvernelor burgheze.

(Aspect de la demonstrația ceferiștilor și setebiştilor din București, din 31 ianuarie 1931, împotriva reducerii salariilor)

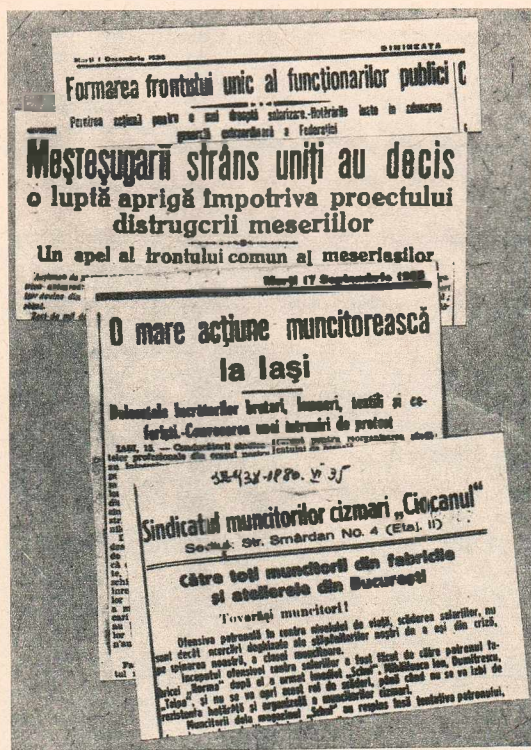

PENTRU CONDITII MAI BUNE DE VIAȚĂ

Sub semnul Frontului Unic Muncitoresc, al unității sindicale, clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist, a inițiat numeroase acțiuni greviste, întruniri și manifestații atât pentru condiții mai bune de viață, în raport cu dezvoltarea industrială a țării, cât și pentru apărarea dreptului de organizare în sindicate. Între 1934 și 1938 au loc circa 1 400 conflicte colective de muncă, care afectează un număr de aproximativ 7 000 întreprinderi cu peste 550 000 salariați români, maghiari, germani și de alte naționalități. Sub semnul unității de acțiune s-au desfășurat o serie de importante greve ale muncitorilor de la întreprinderile «Malaxa», «Hang», «Talpă», «Gr. Alexandrescu», «Norma», «Parcomet» din București, de la fabricile textile din Buhuși, Arad, Iași, Timișoara, Pitești, de la fabrica de mașini «Schiel» din Brașov, uzinele de vagoane «Astra»-Arad, de la fabrica de încălțăminte «Dermata» din Cluj, ale minerilor de la Anina, Doman, Secul, Comănești, ale forestierilor din Vatra Dornei, de la unele fabrici din Medias, Tg. Mureș, Galați, Oradea, Constanța, Satu Mare etc.

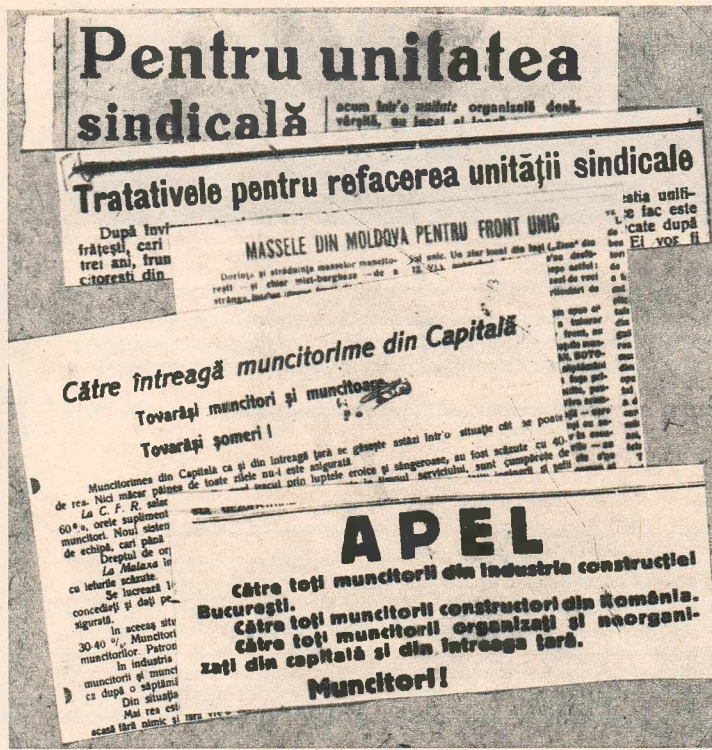
(Manifestația minerilor din bazinul carbonifer Schitu Golești-Muşcel, din 1 octombrie 1936)

pentru respectarea demnității omenești

ALĂTURI DE MUNCITORI --
FUNCTIONARI, MESERIASI...

▲ Facsimile oglindind preocupări ale sindicatelor sau ale altor organizații aflate sub influența P.C.R. pentru apărarea intereselor muncitorilor, funcționarilor, meseriașilor, în anii 1934-1936.

UMĂR LA UMĂR ▲

O amplă activitate a desfășurat Partidul Comunist Român în direcția realizării Frontului Unic Muncitoresc — condiție esențială pentru impunerea revendicărilor de zi cu zi. Numeroase documente stau mărturie a inițiativei comunistilor, a colaborării lor cu muncitorii socialiști unitari și social-democrați în luptele revendicative ori în manifestările pentru apărarea libertăților democratice. (Facsimile din presa editată de P.C.R. sau aflată sub influența sa)

UNITATE SINDICALĂ

Partidul Comunist a manifestat o preocupare permanentă nu numai pentru îndrumarea sindicatelor — cea mai largă organizație de masă a muncitorimii — pe un făgaș revoluționar, ci și pentru dezvoltarea acțiunilor comune, a unității sindicale înseși. Congresele uniunilor sindicale (metalurgiști, ceferiști, mineri, portuării, textiliști, constructori, lemnari, tipografi etc.) din 1935-1936 au reprezentat însemnate tribune de afirmare a politicii P.C.R. în domeniul unității sindicale, pentru apărarea intereselor economice, sociale și politice ale muncitorimii. (Aspect de la congresul muncitorilor metalurgiști, București, 30-31 mai 1936)

SINDICATE ȘI COMITETE CETĂȚENEȘTI

Lupta maselor muncitoare pentru un raport cit de cit stabil între salarii și costul vieții, împotriva scumpirii traiului, a speculei și speculanților cunoaște o multitudine de forme, cu o sferă largă de cuprindere în toată țara. (Acțiuni inițiate de sindicate și comitetele cetățenești din București în toamna anului 1935)

INTRUNIREA IMPOTRIVA SCUMPIRII VIETII

2700 pâini confiscate
și împărțite la săraci
O nouă razzie a „gărzilor pâinii”

Lupta pentru estințirea vieții
Intrunirea convocată ieri de d. Dan...

literare

de Valeriu CRISTEA

Petre STOICA: O CASETĂ CU ȘERPI

Oferind cititorului, prin recentul său volum de versuri («Cartea Românească 1970), *O casetă cu șerpi*, Petre Stoica îi oferă în același timp și un *tilc* al poeziei pe care practică. Darul e perfid: în frumoasa lucrătură a versurilor se împletesc șerpii într-bărilor neliniștitoare, menite să ne înlățuie. În perspectivă ideală cititorul ar fi de un Laokoon tragic. Lirica lui Petre Stoica reprezintă un fenomen de stratificare sentimentelor. Poetul e un elegiac cu zvoniri de revoltă, un melancolic din alte vremuri, care sfidează modern. O poezie încheie pe nepregătite printr-un bobornec (*Solitar printre imprecisele hărți*), în altristețea difuză, «dureros de dulce», specific lirismului lui Petre Stoica, lasă loc dezolării, dezorientării, disperării: «Plo argintiu și toate se înghecesc/ Și lemn crucii, și chipul tău de fecioară/ perdea atîrînd afară putrezește — e steag/ de dol albinele au băut polen otrăvit/ vine seacă cu lumini de mucegai și rugină/ cresc neburci pe indicatoarele drumurilor/ și bîind intrăm deodată în somn/ ploaia întunecă pină și stelele din vis/ dormim în brățișați ca să nu rătăcim/ și cînd ne trez e iarnă de mult/ memoria noastră neaște naște pietre albe/ ești încă tu și foaie palidă mă întreb/ de ce acum) (*Și cînd trezim*). Ca Esenin, poetul a rămas un picior în trecut, dar cu celălalt pășește în epoca noastră. Petre Stoica e un cavat medieval pe care expedițiile sale-solitare-au dus prea departe; printre zgirie-n și rampe de lansare regele Arthur întoarvizita yancheului (mult transformat în rîntre timp). Două evuri se juxtapun și întrepătrund mereu în versurile lui Petre Stoica în care «tinerele castelane» «urresc turnirul» «cu măști de gaze mulate față»: «Nu mai există giște sălbatic, nu există/ zine cu bucle de aur, casa de tu dulce/ a pierit în bombardamentul a mic...» În lumea idilică a copilăriei prezente pătrunde brutal. Crîmpeul de basm alături de faptul divers oribil: «Scufița roșie e violată de parașutiști». Cuvinte ca: Hishima, radioactivitate, irradiație, atomic, repetă frecvent în versurile acestui volum indicînd direcția primejdiei. În raport aceasta, trecutul, în care poetul sapă nedată adînc de tot, devine un refugiu. Moti retrospectiv se împletește cu cel al irioarelor protectoare: «Lăsați în pace imtelele și tabla înmulțirii/ zăpada acopădurea copilului blind/ iar vîntul ascăsatirele gerului/ deci nu ne mai ducem jertfe bogate/ la templul zeiței, rămîrla gura sobei/ unde mîncăm semințe dovleac și citim/ legende sumeriene, trdin somn cineva/ plînge din flaut silabeșerpi, deci/ rămînem închiși în urecistoriei/ și ascultăm foșnirea urzicilor vesdin anul fatidic cinci mii».

În aparență ușor descifrabilă (pentru se refuză unui ermetism lingvistic din în ce mai la modă), poezia lui Petre Stoconține în adînc tulburătoare «mesaje scuce cerneală simpatică» pe care, neîncrator în virtuțile criticilor, autorul le aseaază posterității: «După moartea mea piatra la o parte/ veți găsi mesaje scrise cerneală simpatică/ veți spune totuși: a un poet, un cărturar a fost/ un bețiv premii la academia păsărilor, dar/ picunună de paie, ura delicatețea ștampile și umbra printre noi călare pe diavol, de de ce/ în secetoasele zile dirija un tric cu abur/ din goană binecuvîntînd tînmăgării și lacrima/ noi eram dirijori, ebiet acar pe linii secundare/ în sfîrșit acat și după ploile de primăvară/ din crasău va crește un soi de lăcustă/ va nînsă conopida altora deci/ să-l primi

O casetă cu șerpi de Petre Stoica este volum remarcabil, care merită «premiixnumai la «academia păsărilor»...

REFLECTII

De ce a fost schimbat președintele? De ce nu a fost schimbat președintele?

Aveam o singură nedumerire. Comuna Ciocănești e o comună întinsă. Unde anume ar fi trebuit să cobor mai aproape de sediul C.A.P.? Am studiat tovarășii de călătorie, pasagerii autobuzului I.T.A., și am ales la întâmplare un țaran.

— La care C.A.P. doriți să coborîți? — m-a întrebat omul.

— Sînt mai multe?

— Au fost patru. Acum s-au unificat și sînt două.

— La aia la care a fost schimbat președintele.

Mi-a spus. Apoi m-am gîndit că pot începe documentarea pe loc:

— Dar de ce a fost schimbat președintele?

— Păi... uite-așa... NU L-AU MAI VRUT OAMENII.

Terminasem documentarea.

Faptul că Popel Constantin a fost revocat din funcția de președinte al consiliului de conducere de adunarea generală a membrilor C.A.P. «Steagul lui Lenin», județul Ialomița, nu mi s-a părut un capăt de țară. Cooperativa a mers prost; planul nu a fost realizat; vitele n-au ce mânca iar producția lor sînt rahitici. Nu schimbarea președintelui rezolvă totul, dar trebuie început cu schimbarea.

Altceva am reținut. Popel Constantin a fost mulți ani președinte și cam de tot atîta vreme au dăinuit și lipsurile. Un om moale, un rău gospodar. Reconstitui, pe documente și prin discuții, dezbaterile adunărilor generale din anii trecuți. Aceleași acuzații, concluzii diferite.

Într-o ședință ținută în luna ianuarie 1970, spre exemplu, țaranul Nicolae L. Ene adresa o întrebare cu mult subînțeles: cine răspunde de producția care se pierde din vina cadrelor cu muncă de răspundere? S-a răspuns: cine strică, să plătească!? Nicolae Nica arăta că nu poate să realizeze sarcinile de plan la vaci, de vreme ce nu există furaje concentrate. S-a răspuns că nu există furaje suficiente în C.A.P. Și cu asta — punct.

În adunarea generală din 19 februarie anul trecut întrebările au fost cu adresă

mai exactă: dacă președintele a folosit fără plată mijloace de transport pentru a-și aduce araci de la pădure, dacă a luat din grădina cooperativei, tot fără plată, 2-3 purcoai de fin cosit de ceilalți țărani, dacă a cedat Ocolului silvic, fără preț ferm, tractorul și 6 căruțe, dacă a fost cu mașina cooperativei la Pitești în interes personal, dacă i-a dat brînci lui Gheorghe Berevoescu și dacă l-a lovit pe Gheorghe Dudu? C. Popel a răspuns că da, a transportat araci, a luat fiul pentru cositul căruia fuseseră înregistrate zile-muncă, a cedat mijloacele de transport, a fost la Pitești, la școală, s-a îmbrîncit cu Berevoescu, l-a lovit cu bățul peste picior pe Gheorghe Dudu... Și cu asta, din nou punct.

Turul criticilor, parcă oprit în trecut la jumătatea traiectoriei, a atins acum ținta. Și ținta a căzut. Rezultatul ultimei adunări generale, diferit de al precedentelor, se explică — desigur — și prin valoarea de avertisment a primelor ședințe. Nimeni nu pretinde să se adopte de la început, în toate cazurile, măsuri extreme. Anul care s-a scurs a putut conta pentru președintele din Ciocănești un an al ultimei încercări, un ultim termen de îndreptare acordat de cei care votaseră pentru menținerea lui în funcție. Dar nu este mai puțin adevărat că nu poți compara gradul de exigență al adunărilor generale fără să ajungi la concluzia că, prin cazul președintelui, însuși forul suprem al cooperativei agricole a parcurs un proces de maturizare. Este procesul întăririi încrederii în sine a masei, este procesul cîștigării depline a conștiinței de responsabilitate și autoritate colectivă, este însăși dobîndirea convingerii că ea, adunarea generală, numai ea și nimeni altcineva poartă răspunderea și competența rezolvării treburilor interne ale unității.

Un malițios, necunosător al situației din comună, comenta că explicația rezultatului diferențiat al adunărilor generale de anul trecut și de anul acesta trebuie căutat în rolul cuiva din prezidiul adunărilor. I-am găsit replica potrivită la C.A.P.-Giurgeni. Întîmplarea face ca cele două

cooperative să aibă condiții asemănătoare, putere economică apropiată, sînt egal depărtate de centre urbane etc. Amîndouă se înscriu printre puținele cooperative agricole din județul Ialomița în care rezultatele sînt sub așteptări. Dar nu situația economică a C.A.P.-Giurgeni vrem s-o punem în discuție, ci modul în care s-a desfășurat ultima adunare generală.

Față de randamentul necorespunzător al cooperativei, orientîndu-se și după unele voci din comună, organizatorii ședinței deduseră că țărani vor cere schimbarea președintelui Gheorghe Stamate. Pentru orice eventualitate, fusese pregătită o soluție. Un salariat al întreprinderii agricole de stat din apropiere, priceput agricultor, care participa din cînd în cînd și la muncile din C.A.P., fusese invitat la lucrările adunării generale. De regulă, perspectiva schimbării șefilor produce o oarecare euforie, așa că presupusul candidat a fost luat cu mașina mică de la I.A.S., dus acasă să se schimbe și a apărut la locul de desfășurare a adunării cu o mică suită, bărbierit și spilcuit. Seara, același candidat, respins, își îneca amarul la bufet, declarînd, mai în glumă, mai în serios: să mai poftescă cei de la C.A.P. să le acord 3,5 procente de grăsimi la lapte (domnia-sa recepționează laptele la I.A.S.)! M-au invitat numai ca să ridă de mine!

Nu. Nimeni nu-l invitase ca să ridă de el, ci, pur și simplu, țărani nu l-au ales.

— NOI ÎL VREM PE STAMATE.

Și Gheorghe Stamate a rămas președinte.

S-ar putea pune întrebarea dacă o asemenea opțiune nu este subiectivă. Uneori pasiunile de grup lasă această impresie. Și totuși, continui să cred că o sumă de păreri «subiective», care coincid, corespund obligatoriu unor realități obiective. Cu atît mai mult în cadrul relațiilor de producție cooperative — și mai ales în împrejurările perfecționării lor, ale noului sistem de retribuire a muncii — este de neconceput ca țărani, gospodari prin sorginte, să nu-și dorească în fruntea lor

un bun gospodar. Iar dacă decizia lor se ia în condițiile analizei unor posibilități alternative, între un bun gospodar simpatizat și un bun gospodar nesimpatizat, este firesc să li se recunoască preferința pentru primul.

Cu tot aspectul diferit (prin deznămintul lor), adunările generale ale membrilor cooperativelor din Ciocănești și Giurgeni (exemple alese de noi oarecum la întâmplare, în orice caz, necăutate cu lumina) sînt două ipostaze ale aceluiași proces. Opțiunea liberă, democratică, neinfluențată și neinfluențabilă, obiectivă, sub aspectul legării ei de interesele imediate ale obștii, justifică — pe de o parte — un cadru organizatoric deja creat, îi sporțește consistența și vitalitatea, dar — pe de altă parte — și preia de la acest cadru, de la această formă, explicit conturată și definită de partid, conștiința fermă a răspunderii sale.

Întărirea rolului adunărilor generale este nu numai o etapă necesară, ci și o etapă intervenită *la timp*, adică după un prealabil proces de maturizare, am zice chiar de *exersare* a atributelor conducerii. E limpede că măsura competenței este strîns legată de *responsabilitate* nu numai sub aspectul consecințelor, ci și ca spirit prezent în timpul activității de deliberare. Un for care se știe consultat formal va chibzui în egală măsură superficial, chiar arbitrar. Un for colectiv care se simte luat în serios, care e convins că *decide*, se va strădui cu toată forța înțelepciunii colective, cu pasiune chiar, nu numai să nu greșescă, ci să adopte hotărîrea optimă. În aceste condiții, devine un rezultat prețios nu numai *decizia*, ci și *considerentele* ei, argumentele pro și contra apărute în timpul dezbaterilor, sursă prețioasă de învățăminte și metodă principală de cură și profilaxie obștească, așa cum au fost luările de cuvînt ale țărănilor din Ciocănești și Giurgeni.

Sergiu ANDON
Fotografie de
D. CONSTANTINESCU

...Pe masă, merele s-au zbîrcit, plăcintele cu brînză s-au stafidit, vinul s-a uscat pe fundul paharelor. De cinci zile nimeni n-a golit scrumierele pline vîrf, nimeni n-a scuturat un fir de scrum de pe fața de masă, e nevoie și de mere, și de scrum pentru racordul cu secvența următoare, de cinci zile se filmează petrecerea care va dura în film preț de cîteva minute. În încăperea strîmtă și scundă, cu perdele croșetate din ață pescărească și tablourile bunicilor atîrnate deasupra patului dublu; în încăperea adevărată, cu atmosferă foarte adevărată, de pe str. Arionoaiei 52, pe care d-na Hilt, o bătrînică cochetă, o închiriază mereu și cu plăcere, în pofida deranjului, cineștilor, s-au strîns vreo 30 de oameni, răsuflarea lor fierbinte se amestecă cu căldura insuportabilă a reflectoarelor, toată lumea vorbește deodată, machiajul se topește pe fețele actorilor, un copil mic, de-adevăratelea, țipă într-un pătuc, telefonul zbirnie. E infern. Calm e numai Manole Marcus. Regizorul. «E o plăcere să lucrezi cu Marcus, îmi spune Amza Pellea. Creează o atmosferă de calm, de liniște, cînd nici nu gîndești. Și știe să scoată din tine actor, ceea ce nici nu bănuiai că există pe-acolo». Dar Amza Pellea nu e acum aici:

„PUTEREA” S „ADEVĂRUL”

Amza Pellea
și-a ras barba,
și-a scos
din creștet
căciula cu pană
a lui Mihai Viteazul
și va apărea
în rolul inginerului
Petre Petrescu,
ilegalist și el,
ca mulți din eroii
celor două filme
ale lui Titus Popovici (scenariu)
— Manole Marcus (regie).

Ion Besoiu
va face un cuplu
(legitim!)
cu Irina Gârdescu

▲
Mircea Albulescu va parcurge,
în filmele
«Puterea» și «Adevărul»,
trei vârste.
În jurul eroului său,
Pavel Stoian,
prim-secretar
al regiunii de partid,
se polarizează
întreaga acțiune
a filmelor.

spre meritată aducere aminte

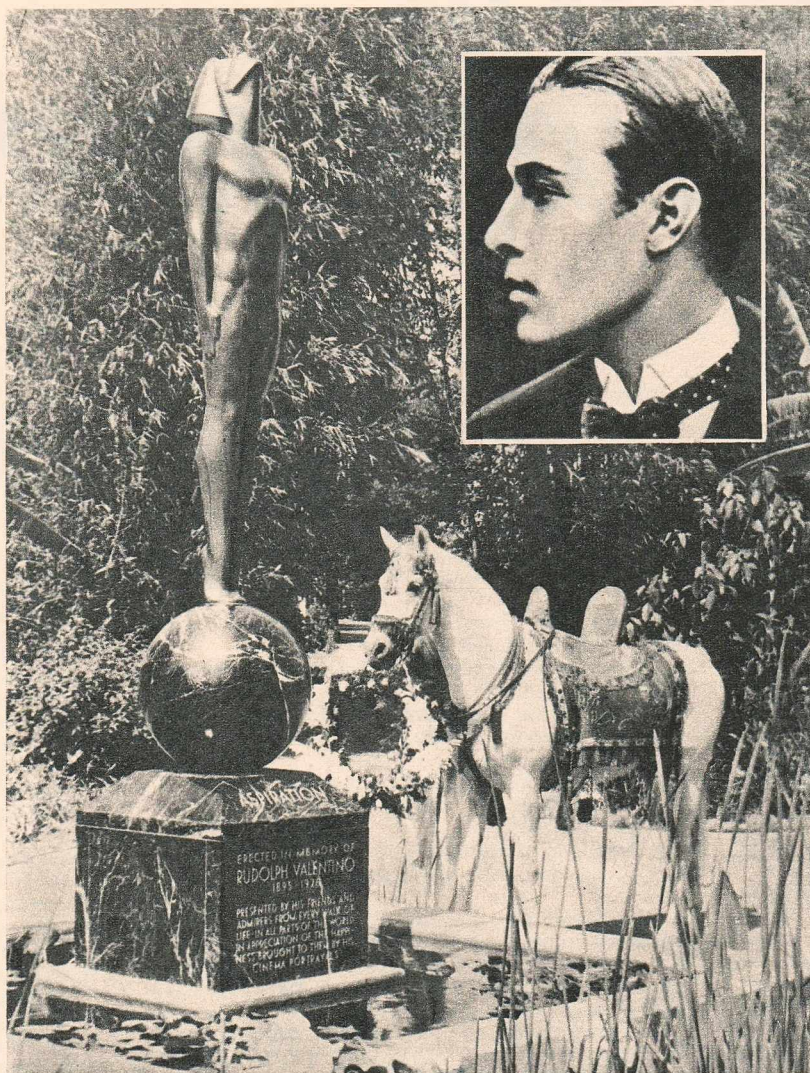
Reproducem aici patru fotografii care rar mai pot fi întâlnite azi în paginile unei reviste și care au valoare de originale documente din istoria cinematografului.

mormîntul lui rudolph valentino

«A apărut, a strălucit și a dispărut dintre noi cu viteza unui meteor» — spunea Douglas Fairbanks despre acela care fusese consacrat drept prima mare vedetă a filmului mut. Rudolph Valentino (în medalion). Neuitatului actor, prietenii și admiratorii i-au ridicat acest impresionant monument numit «Aspirație». Alături de monument a fost fotografiat calul preferat al lui Valentino, care, multe zile după moartea acestuia, de cum era lăsat liber, venea singur la mormînt, unde rămînea ore întregi, trist și nemișcat.

Un pătruped devenit vedetă de cinema de prim-plan a fost calul Rex. Animalul acesta se dovedea de o inteligență fenomenală și a fost folosit în multe filme americane — majoritatea de genul «western» — drept cap de așii. Era asigurat pentru o sumă fabuloasă și păzit cu strășnicie, deoarece contractele semnate pentru folosirea lui îi aduceau stăpînului mii de dolari pentru fiecare zi de filmare.

calul-vedetă: rex

...și cîinele-vedetă: rin-tin-tin

Dintre toți cîinii dresați pentru circ sau pentru alte spectacole, nici unul n-a putut întrece pînă acum în popularitate pe Rin-Tin-Tin, vedetă de mare atracție a cinematografului de odinioară. Îl vedem în fotografie în momentul cînd i se semnează contractul pentru un nou film. Priviți-l numai ce poză a luat pentru acest moment.

lata-ne, stimați cititori, în a doua jumătate a lunii martie. De mai bine de 6 luni de cînd ne întîlnim, la fiecare sfîrșit de săptămîină, în paginile revistei, am putut delimita mai bine, mai pe larg, avantajele pe care le oferă asigurările încheiate la ADAS. Mulți dintre cei ce ne scriau acum o jumătate de an au încheiat diferite asigurări, au devenit propagandiști ai ideii de prevedere, ai formelor de asigurare pe care le oferă Administrația Asigurărilor de Stat pentru materializarea dorințelor cetățenilor. Scrisorile continuă să sosească pe adresa redacției revistei «Flacăra» și a Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5), ceea ce înseamnă că activitatea Administrației Asigurărilor de Stat este urmărită cu interes, asigurările pe care le practică sînt pe măsura dorințelor și preferințelor cetățenilor. Aceasta rezultă de altfel și din rîndurile primite de la cititorii cărora le voi răspunde azi.

IONEL ANTON, Deva. Remarcați numeroasele strădanii pe care le face Administrația Asigurărilor de Stat pentru diversificarea continuă a asigurărilor și întrebăți de ce au fost necesare atît de multe asigurări pentru posesorii sau conducătorii de autoturisme. Fie-mi permis, tovarășe Anton, să vă răspund cu o întrebare: aveți mașină? Sînt aproape convins că răspunsul este negativ. Altfel ați înțelege că riscurile legate, într-un fel sau altul, de circulația motorizată pe șosele sînt foarte variate, foarte deosebite ca natură și număr, iar situația celor de la volan nu este aceeași. Iată de ce era necesar să se satisfacă diferite preferințe, felurite interese. Sînt de acord cu dv. că «Pe cei îndrăzneți li ajută norocul», cum a scris, cu foarte mulți ani în urmă, Vergiliu, dar nu uitați nici cunoscutele vorbe românești: «Norocul e uneori orb!» Oricum, asigurările oferite de ADAS pentru automobiliști sînt apreciate de toți cei care le-au înțeles utilitatea.

AURELIAN DOBRESCU, Filipeștii de Pădure. Vă felicit! Aveți un fiu și vreți să-i faceți un dar mai deosebit, încă de la naștere. V-ați gândit la o *Asigurare cu termen fix*, pe termen de 25 de ani. Atenție! Astfel de asigurări se încheie pe cel mult 20 de ani. Doriți ca fiul dv. să primească suma respectivă cînd va implini 25 de ani? Țineți seama de precizarea de mai sus.

ION BĂDILA, Medgidia. Și dumneavoastră sînteți dintre cei care apreciază asigurările ADAS. Ați încheiat o *Asigurare complexă pentru bunurile din gospodărie* și doriți să știți dacă aveți dreptul să mai încheiați și o *Asigurare de reînță*. Desigur. Administrația Asigurărilor de Stat nu îngrădește nicidecum astfel de dorințe. Dimpotrivă. Mai multe feluri de asigurări încheiate înseamnă posibilități sporite de a obține ajutor în caz de nevoie. Nu vă dorim, desigur, astfel de situații. Dar fiecare clipă aduce ceva ce nu se poate prevedea. Și — uneori — survin situații care ne întristează, ne supără. Un ajutor primit în momentele respective valorează foarte mult. Cred că astfel de considerente ați avut în vedere cînd v-ați exprimat dorința de a încheia încă o asigurare...

ALEXANDRU CIOBANU, Videle. Lucrătorii din exploatarea de petrol se încadrează în categoria a II-a tarifară, nu în a III-a, așa cum vi s-a spus. Prima ce o veți plăti la asigurarea de accidente, pe care doriți să o încheiați, este de 12 lei pe 3 luni. Contractul poate fi prelungit oricît veți dori, plătind, desigur, la primirea poliței, prima convenită. Suma asigurată este de 10 000 de lei pentru invaliditate permanentă totală și 5 000 de lei pentru deces. Asigurarea se poate încheia însă și pentru dublul sau triplul acestor sume.

RADU TEODORESCU, Sascut. Iată cîteva din bunurile ce se cuprind în *Asigurarea complexă a gospodăriei*: mobilier și obiecte casnice, instrumente muzicale, îmbrăcăminte, lenjerie, încălțăminte, produse agricole, unele unelte, stupi de albine, materiale de construcții, furaje etc. Practic, aproape toate bunurile din gospodărie pot fi cuprinse în asigurare, ceea ce justifică aprecierea de care se bucură.

Timișoreanul, om cu gust subțire și consumator pretențios de artă, nu este un spectator comod. Exigențele sale artistice, se știe, nu sînt ușor de satisfăcut, fapt care nu poate decît stimula pe acei creatori aflați în neobosită străduință de a se depăși și înnoi. Lubitor de teatru, timișoreanul are la dispoziția sa rodul activității celor trei teatre — român, maghiar și german — cu cele 20-25 de premiere anuale, dintre care unele de foarte bună calitate. Recent, recunoscîndu-se eficiența artistică a Teatrului «Matei Millo», i s-a conferit acestuia titlul de Teatru Național, al cincilea din țară, primul creat în anii socialismului. Paginile de față, fotografiile și interviul luat directorului Naționalului, Gh. LEAHU, se străduiesc să vă ofere cîteva imagini din bogata activitate teatrală a orașului de pe Bega.

GHEORGHE
LEAHU:

„totul e să țin spectatorul lîngă mine”

de Sanda FAUR

— Știu bine, stimate tovarășe Gheorghe Leahu, că stările de spirit festive nu sînt cele mai prielnice unei convorbiri ce se dorește confesivă. Sinceră. Presărată cu nostalgice amintiri. Chiar și cu ecurile unor rateuri (ni le putem permite, nu?)... Știu bine, și totuși vin către dv. în pas sărbătoresc, ca să zic așa, pe fundal sonor de fanfare, cu mîna întinsă a felicitare, către directorul celui mai tînr Teatru Național al țării, cel din Timișoara. Primul Național creat în anii socialismului. Sînt oare lipsită de tact dacă vă întreb tocmai pe dv. cu ce a binemeritat teatrul timișorean, anume, această înaltă prețuire?

— La asemenea întrebare mi-ar plăcea să-mi răspundeți dv., spectatori și critici. Mie mi s-a spus că în fiecare stagiune am avut spectacole care au intrat în marele concert al mișcării noastre teatrale cu un repertoriu ce s-a întins de la Euripide la Shakespeare, de la Caragiale la Dürrenmatt și Eugen Ionescu, că din cele 200 de premiere ale noastre peste jumătate au fost cu piese originale românești și că din cei 3 milioane de spectatori, cu mult peste jumătatea lor au venit la piese românești.

— Argumentele cifrice mă intimidază întotdeauna: au un «ce» patetic. Și sfîrșesc prin a mă convinge. Nu rezist la patetisme. Dincolo de asta, da, aveți dreptate și în ceea ce Banatul, cu secularele sale tradiții culturale, cu marele său număr de instituții de artă create în anii noștri, cu intensă viață spirituală a populației sale românești, germane, maghiare, sîrbe, avea dreptul la un Național al său... I se cuvenea.

— O fericită coincidență făcea ca aniversarea a 25 de ani de la înființarea primului teatru profesionist de limbă română din Banat să se suprapună cu atestarea primului spectacol, «Fantasma» se numea, jucat de timișoreni, în românește, acum 100 de ani, în sala «Tigrul» din cartierul Fabric. Drept care, ambele aniversări au fost încununete — exact în perioada premergătoare sărbătoririi semicentenarului partidului — cu acest înalt gest de prețuire... Pentru care sîntem realmente recunoscători conducerii de partid și de stat.

— Mult-prețuite tovarășe Leahu, ard de nerăbdare să aflu: acum, după ce sărbătoarea s-a consumat, după ce ați rostit și ascultat discursurile festive, după ce directorul Naționalului bucureștean v-a strîns, protector, după umeri și v-a numit drăgăstos fratele mezin, iar directorul Naționalului ieșean v-a trimis în dar ciuboșelele în care Matei Millo l-a jucat pe Barbu Lăutaru, acum ce aveți de gînd? Care e problema nr. 1 a Naționalului timișorean?

— Sa-și sporească forța de înfrîurire asupra spectatorilor.

O altă rațiune de a fi nu văd pentru un teatru.

— Asta presupune, oare, creșterea numărului de spectatori?

— Dacă v-aș lua drept organ financiar, pentru că lor le răspundem la acest fel de întrebări, v-aș putea raporta disciplinat: în cei 15 ani de cînd sînt director la Timișoara, teatrul și-a îndeplinit întotdeauna planul la toți indicii. Dar dv. ați reținut, cred, că vorbeam despre înfrîurire. Spuneam și cuvîntul forță. Asta înseamnă, cîteodată, și altceva.

— Altceva, dar care se petrece tot în prezența spectatorilor, după umila mea părere.

— Dar nu în ceea ce reprezintă ei ca număr, ci ca receptivitate, ca sensibilitate.

— Dacă îmi dau bine seama, această forță de înfrîurire de care vorbeți s-ar putea obține prin existența unor spectacole foarte bune.

— Nu știu ce înseamnă spectacole foarte bune.

— Serios? Păcat!

— Pentru cine?

— Poate pentru noi, spectatorii, în primul rînd, aș zice eu, răspunzînd cu o glumă rea la gluma dv. vag provocatoare.

— Dar eu nu pot ignora diversitatea mare a gusturilor și formației culturale a spectatorilor, nu pot ignora faptul că există diferite categorii de spectatori, pentru care noțiunea de spectacol bun e absolut diferită. De aceea vă spunem că nu știu ce înseamnă spectacole foarte bune; cred, în schimb, că știu bine care și cum trebuie să fie spectacolele interesante, adică acelea care rețin atenția sălii, nepermițîndu-i să se scufunde în plictis. După aceea, părerile despre spectacol pot fi oricît de deosebite: totul e să țin spectatorul lîngă mine, să dialoghez, încordat și intim, cu el.

— Ați reușit totdeauna aceasta?

— Vai, Doamne, ne credeți supraoameni? În provincie se joacă mult, și de aceea sînt ocazii multe de ratare. Ca și de reabilitare, de altfel.

— Ați aruncat cuvîntul provincie. Există, după dv., o diferență între teatrul practicat în țară și cel jucat în Capitală?

«Lovitura» lui Sergiu Fărcășan a fost, în versiunea maghiară urcată pe scena timișoreană de regizorul Eugen Mercus, un spectacol plin de nerv, de vigoare și ritm. Iată-i pe Bosy Anna, Rabbert Károly, Fábíán Ferenc, Szélyes Imre și Szabo Lajos într-o scenă din spectacol.

de Felicia ANTIP

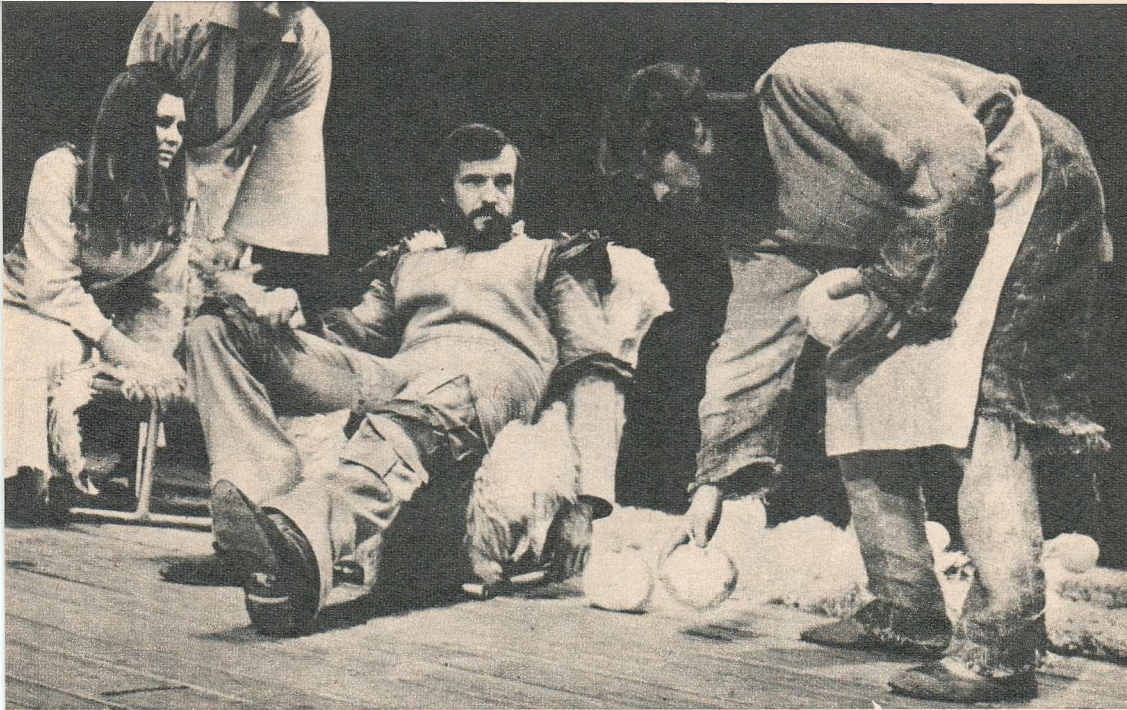
CE ROTIȚĂ S-A STRICAT?

La Londra, piesa se joacă în aceste zile în regia lui Ingmar Bergman. La New York, actrița Claire Bloom este, se spune, o Hedda Gabler ușor colorată de reflexele stridente ale tendinței «lib», mișcarea care vrea să ducă emanciparea femeilor pînă la eliberarea lor de orice feminitate. Nimeni dintre noi n-a văzut aceste spectacole, dar sînt gata să accept idea că ele ar fi avantajate de o tentă inovatoare care lipsește versiunii realizate de Alex Segal pentru BBC. În schimb — și ce schimb! — versiunea de care am avut parte noi este luminată de strălucirea actriței Ingrid Bergman: strălucirea frumuseții ei inteligente, strălucirea realizării unui rol complex, straniu, strălucirea prezenței ei incomparabile. Iar Ibsen însuși, chiar și în cea mai conservator «teatrală» interpretare, este tulburător de nou. Despre «Hedda Gabler», un cronicar american scria că este «prima explorare modernă a acelui vid lăuntric, a acelei alienări radicale de la traiectoria «firească» a vieții, care a devenit tema secolului nostru la Kafka, în «Greata» lui Sartre, la Beckett». Hedda nu este doar o femeie dezamăgită de viața ei alături de un plicticos soț cumsecade, geloasă nu din dragoste, ci din invidie pe rivala care a avut darul și fericirea de a inspira unui bărbat deosebit o operă genială, lăcomă de bucurii ce nu-i vor fi accesibile niciodată pentru că însăși firea ei i le interzice, «antimuza» gata să distrugă un om numai pentru că acel om nu are nevoie de ea. Hedda este conul de umbră al vieții noastre sufletești. Ea este o proiecție geometrică, intruchiparea a ceea ce îndeobște nu se vede din impulsurile abjecte pe care oamenii civilizați s-au învățat să și le refuleze. Ele apar în coșmaruri, îi îmbolnăvesc uneori, psihanalistul îi ajută să le scoată la lumină și atunci se îngrozesc singuri de ceea ce zăcea necunoscut în ei. Ibsen le transformă în reacții deschise, la vedere, ale unei femei frumoase, senzuale și frustrate, care-și permite să spună cu voce tare (episodul cu pălăria mătușii, discuțiile cu judecătorul) și să facă (declanșarea procesului de distrugere morală a lui Lovborg, culminînd cu arderea manuscrisului și cu instigarea la sinucidere) ceea ce nu se spune, nu se face și nici măcar nu se dorește deschis. Continuuul joc duplicitar al Heddei deconspiră o luptă care se duce de obicei în semiobscuritatea subconștientului. Grotescul epilog al iluziilor ei grandomane este demascarea rece, crudă, a prăpastiei dintre ceea ce ne place să credem că sîntem și ceea ce sîntem în mod obiectiv.

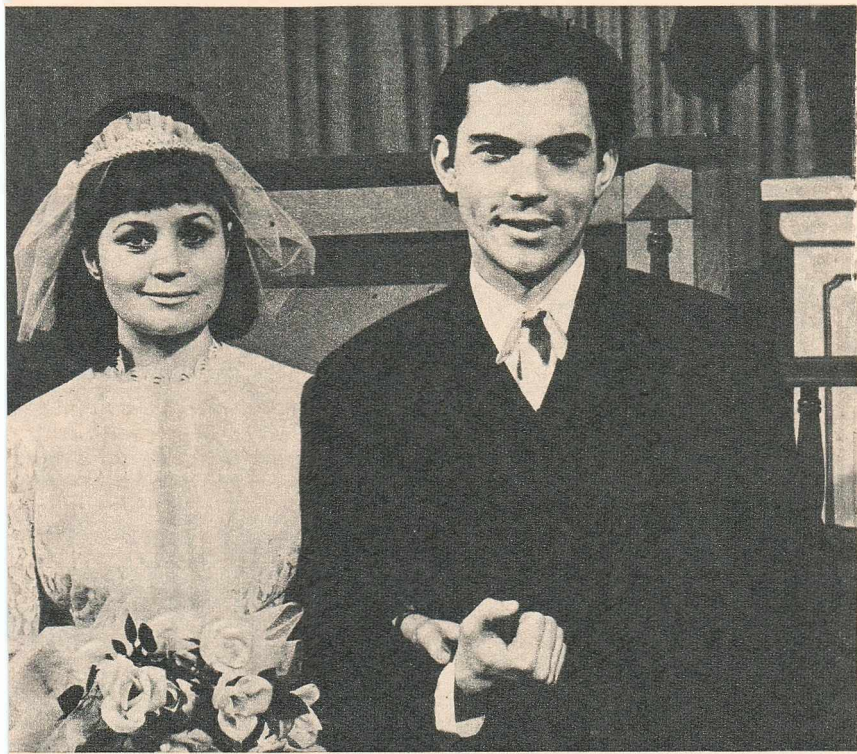
Teatrul TV a programat în aceeași săptămînă această piesă de mare profunzime și subtilitate psihologică și reluarea unei capodopere de interpretare dramatică, «Bărbați aleși». Cum se raportează însă teatrul nostru de televiziune la asemenea realizări remarcabile? Cum apare el în comparație cu ceea ce dau, anul acesta, cele mai bune teatre din Capitală și din provincie? Și, mai ales, cum se prezintă față de ceea ce era el însuși pînă mai anul trecut? «Ciuta» a fost o creație de excepție, o apariție meteorică într-un peisaj tern, lipsit de relief. De luni de zile, teatrul TV a intrat într-o inexplicabilă eclipsă. Ne învățasem ca fiecare premieră să fie nu numai consemnabilă, ci și demnă de cele mai calde elogii. Teatrul părea un teren privilegiat, căruia televiziunea îi acorda cea mai mare atenție. Succesele deveniseră regula. Acum ele sînt excepții. Ce rotiță s-a stricat? E un defect de organizare, o carență în îndrumare, în exigență, o deteriorare a gustului celor ce se ocupă de acest sector? N-am scris despre «Nemăipomeniti: pantofărească» pentru că Lorca nu merita o tratare atît de vulgarizatoare. Spectacolul cu «Ștafeta nevăzută» a fost conceput parcă anume pentru a pune în evidență cusururile piesei și pentru a face «nevăzute» calitățile care vor fi justificate reluarea. A intenționat oare televiziunea să aducă un argument în favoarea criticilor proferate de Paul Everac la adresa maltratării unor piese românești de către unii regizori? Recitalurile de comedie au — afară de cel al lui Carmen Stănescu — un aer provincial, desuet, calitățile actorilor cărora le sînt consacrate fiind insuficient puse în valoare.

Scriu aceste rînduri înainte de a fi văzut noua montare a comediei «Titanic vals». Sper să constituie o nouă excepție. Am salutat ciclul inaugurat de Mihnea Gheorghiu, dar structura lui îmi pricinuieste o oarecare nedumerire. De ce numai 12 «momente» care sînt de fapt 10-11? De ce nu o istorie nediscriminatorie a teatrului universal, eșalonată eventual pe trei ani? Ion Marin Sadoveanu avea o temă — «Teatrul, artă realistă» — și deci un criteriu. «Momente» din istoria teatrului pot fi considerate însă toate piesele prezentate de televiziune.

Teatrul TV are repertoriul, are slujitorii pricepuți, are un public credincios. Ar trebui să știe însă, din nou, ce anume vrea să fie.

«Arca bunei speranțe», spectacolul montat de tînărul regizor Sergiu Savin pe scena Naționalului timișorean, a fost socotită ca cea mai bună versiune scenică a piesei lui I.D. Sîrbu.

Priviți fotografia și veți înțelege care sînt marile «Probleme ale lui Adam și Eva» comentate de Rudi Stahl în piesa sa jucată de actorii trupei germane din Timișoara. Cuplul tinerilor căsătoriți — interpretat de Luise Pelger și Raimund Binder. Regia: Hans Pomarius.

cînd teatrul timișorean, că sînteți actor? De fapt, cum se împacă directorul Leahu cu actorul Leahu?

— Nu se prea împacă. Unul îl suspectează pe celălalt. Directorul îi reproșează actorului, cînd dorește un rol, că se ocupă prea mult de el însuși, actorul îl acuză pe director de lașitate («ce-or să zică ceilalți?»), de demagogie («toți actorii trebuie să joace»), de formalism («chiar și tu trebuie să-ți îndeplinești norma — ah, normele!»).

— De fapt, ce gîndește directorul despre actor? Îl prețuiește mult, nu-i așa?

— Cred că prețuiesc munca de actor mai mult ca pe cea de director. Dă mai multe satisfacții, din cele adevărate.

— Spuneți-mi, dragă directoare, întrețineți relații amicale cu colegii actori?

— Nu cred că-i absolut necesar în toate cazurile. De altfel, nu uitați că teatrul nostru are mulți tineri (o echipă excelentă, cu care s-ar putea mîndri, sînt sigur, multe scene, fie ele și din Capitală!), și cu tinerii — se știe — nu e util să fii excesiv de familiar. Mi-ar face plăcere să notați numele celor doi tineri regizori ai noștri, Nicoleta Foia, o fată inteligentă și cu talent, și Sergiu Savin, un tînăr de har și reală finețe intelectuală, în care-mi pun mari nădejdi.

— Și eu...

— De la Cluj ne-a venit regizorul Ion Taub, om de înaltă profesionalitate și cu un simț pedagogic rar întîlnit. De tinerii noștri actori cred că ai auzit vorbindu-se: Florina Cercul, Mihaela Buta, Irene Flaman, Lucia Doroftei, Florin Măcelaru, Ion Cocieru, Traian Buzoianu, Miron Șuvăgău.

— I-am și văzut jucînd pe unii dintre ei. Sper că am notat toate numele, nu de alta, dar să nu iscăm «boala profesională» a susceptibilității... Tovarășe Leahu, nu ați scăpat, ată că a sunat ceasul unei întrebări de o banalitate exasperantă: ce v-a îndemnat spre teatru?

— Dacă ar fi fost după mine, nu l-aș fi sfătuit niciodată pe Leahu să facă teatru.

— Vai, de ce sînteți rău?! Și de ce anume?

— Poate pentru că-i plăceau prea mult matematicile. Poate pentru că, atunci cînd se ducea la Naționalul ieșean să vadă spectacole, i se părea că cel mai mare actor e cel mai înalt și cu vocea cea mai groasă. Poate unde Leahu era

orfan și, în sărăcia lui de copil de pripas, nu-și putea imagina c-ar putea avea și el loc în lumea aleșilor.

— Considerați actorii niște aleși, niște favoriți ai zeilor?

— Profesiunea mi se pare aleasă. Oricum, eu am nimerit în ea printr-un joc al întîmplărilor, pe care nu avem nici eu timpul, nici dv. spațiul ca să-l povestim aici și acum; și ar suna, pe deasupra, și cam melodramatic. Și cu toate că unul din debuturile mele (că am avut mai multe, unul chiar în limba franceză, în «Cidul», la cercul ieșean «Luteția», sub îndrumarea maestrei mele, Gina Sandri-Bulandra) a fost la Teatrul «Muncă și lumină» din Iași în piesa lui Herz intitulată «promițător» («Incurcă lumea», sper că n-am incurcat prea rău lumea în teatru.

— Dv., tovarășe Leahu, ați fost numit director la 24 de ani. Mai întîi în București, apoi la Pitești și în cele din urmă la Timișoara. (Să nu uit o întrebare suplimentară: cum v-au adoptat timișorenii pe dv., moldovean, cu limbă dulce și accent îndărătnic, pe care l-ați păstrat pînă acum, după 15 ani de bănătenie?)

— Cu ospitalitate serioasă. E mai bună ca cea expansivă. Oferă mai puține dezamăgiri.

— Deci, revin la subiect: dumneavoastră ați încredințat azi un teatru unui tînăr de 24 de ani?

— Nu știu. Aș sta să mă gîndesc. E o profesiune grea. Rețineți: o profesiune. Care cere cunoaștere și experiență. Cred că am greșit de multe ori în anii tineri.

— De greșit se greșește toată viața... Tovarășe Leahu, ultimii 15 ani ai activității dv. au fost foarte rodnici, i-ați încununat ca animator al primului Național creat în lumea noastră nouă. Ce vă doriți pentru, să zicem, pentru următorii 15?

— Dacă am reușit să fac ceva, cea mai mare dorință a mea e să păstrez ce am făcut. Și, banal, să îmbunătățesc. Asta ar însemna: să fiu sănătos, să conving pe oamenii din jurul meu că am învățat și învăț zi de zi să mă dezbră de egoismul care împiedică comunicarea și dăruirea, că știu din ce în ce mai bine cit de frumoase lucruri se pot face cu oamenii și că în fiecare artist există deschideri de cer. Să reușesc, într-un cuvînt, ca peste 15 ani, cînd voi fi, vai, la pensie, să-mi fie rușine de cît mai puține lucruri.

de Teodor MAZILU

OSCIORUL DIN COPILĂRIE

Sînt oameni care trăiesc cu ce au adunat în adolescență, rod pînă la bătrînețe același oscior cultural. Au, ce e drept, o scurtă perioadă în care acumulează cu frenezia ideii, cărți, experiențe, își îndeasă capul cu toată convingerea. Apoi deodată obosesc și încep să trăiască din ce-au agonisit. Nu mai citesc nimic, într-o bună zi și-au luat adio de la acest viciu. Socotesc că au citit destul, și în loc să deschidă o carte preferă să debiteze paragrafe din lecturile acumulate de pe vremea cînd erau de-o șchioapă. Și-au ferecat capul și nu mai lasă nici o idee nouă să pătrundă. Cu ideile strînse în adolescență încearcă să se descurce și acuma, cînd au început să albească. Folosesc mereu aceleași idei. Bietele ideii, de atîta amarnică utilizare s-au făcut zdrențe. Asta nu-i deranjează. Ei flutură c-un aer glorioz aceste zdrențe. Au două-trei idei, și pe alea le folosesc și pe ploaie, și pe vînt.

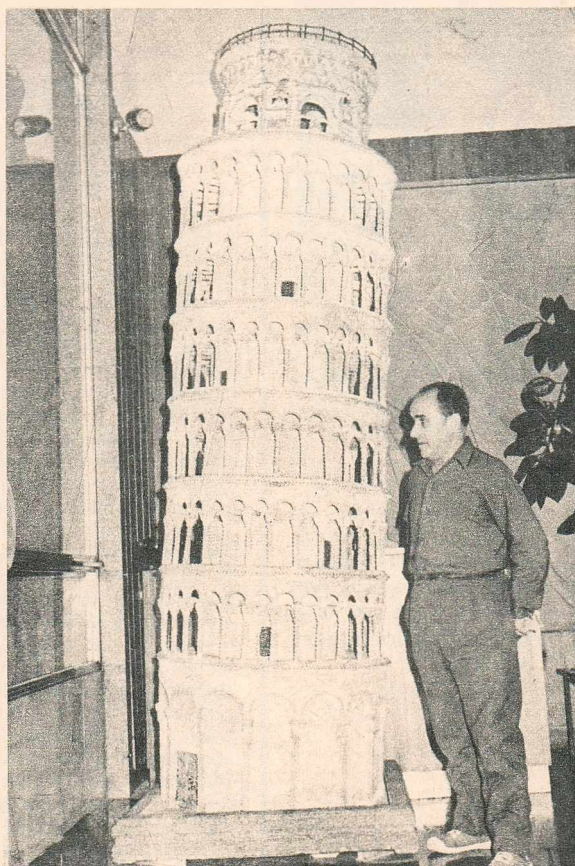
Dar nu și-au blocat numai capul, au avut grijă să-și stopeze și experiența de viață. Nu mai trăiesc — au închis obloanele, sînt în lichidare — ca să ne exprimăm cu un termen comercial. Dacă pe plan intelectual rod idei, pe plan sentimental rod amintiri. Două-trei amintiri... Una din copilărie, una din facultate, una din armată. Trei amintiri — mari și late. Ei bine, pe astea le povestesc pînă la saturație, o dată și încă o dată....

— Eu cînd eram mic...

Pentru a mia oară îți povestește ce i s-a întîmplat lui cînd era mic...

Aceste idei și aceste amintiri aproape că s-au pulverizat de atîta abuzivă folosire. Osciurul din copilărie a dispărut... Și cu toate astea îl rod cu seriozitate și cu mari speranțe de viitor.

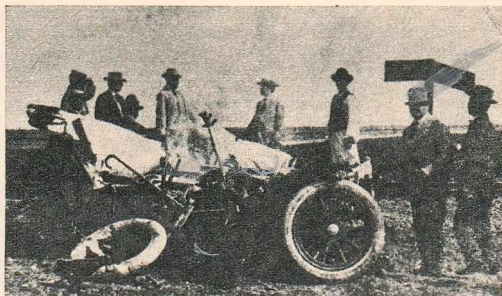
Deși inexistent, osciorul din copilărie continuă să li se pară al dracului de gustos.

ne-am liniștit! ▲

Pînă de curînd eram încă serios îngrijorați de viitorul faimosului turn din Pisa, amenințat — după cum se știe — să vină gramadă la pămînt. Privind imaginea alăturată, ne-a mai venit întrucîtva inima la loc: în cel mai rău caz, vom rămîne cu replica sa realizată din simburi de măsline de către un inspirat cetățean madrilen, don Pablo Oromendra.

«Replica» are înălțimea de 3,3 metri, diametrul de 85 cm, unghiul de... pericolitate aidoma cu originalul. A necesitat 5 620 ore de muncă și un consum de 1 500 000 unități de materie primă. Nu posedăm nici un fel de date cu privire la liantul folosit.

o dată cu zeul a apărut și dracul...

În vara anului 1911, cînd existau în România peste... o mie de automobile (790 numai la București), s-a înregistrat primul accident mortal pe șoselele noastre. Un as al volanului — Leon Leonida, deținătorul recordului național de viteză — și-a pierdut viața, în apropiere de Brașov, mașinii pe care o conducea rupîndu-i-se bara de direcție și lovindu-se de un copac. Cîteva luni mai tîrziu — în noaptea de 21 iunie 1912 — s-a petrecut un accident și mai grav. O mașină dintre cele mai moderne (modernă pe atunci), pe care o vedem în fotografie după accident, a fost surprinsă pe linia ferată de un tren accelerat, lîngă stația Piești de pe linia Craiova—Tr. Severin. Trei dintre persoanele aflate la bord au fost omorîte, printre care profesorul francez Chillot, care conferențiasse în ziua aceea la Craiova. Accidentul a produs o puternică impresie în toată țara, stîrnind o vehemăntă campanie împotriva automobilului. Zadarnic însă — cine mai putea opri avîntul luat de noul zeu al tehnicii moderne?

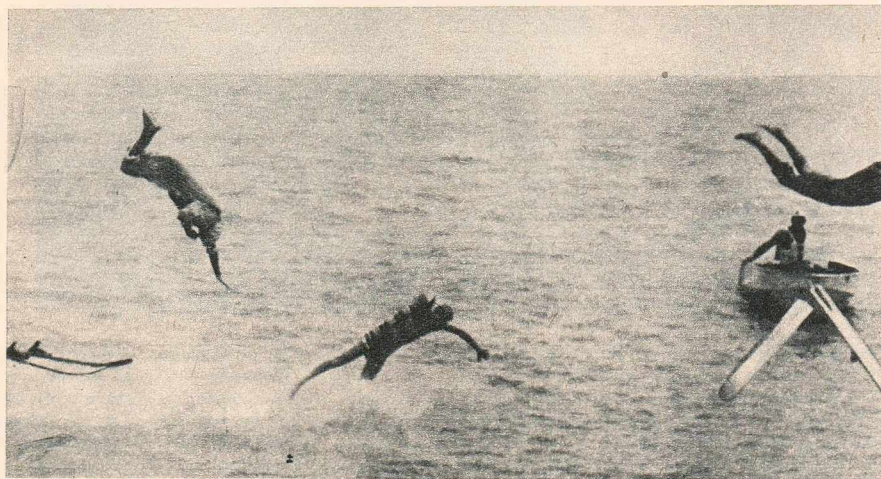

nu că aș fi megaloman, dar...

Asta-i situația (cum filozofa, încă de la vîrsta de 5 ani, amicul meu Bogdan): Tolly, bassetul, e un ciine de treabă și, în fond, modest. Mănîncă cu măsură, e antialcoolic și antidrog, latră cînd trebuie, nu face pe liberalul cînd e vorba de zgardă, își alege discret copacul trebuincios... Ce-i el de vină dacă, după toate astea, la expozițiile canine la care a participat a primit atîtea medalii cit zece mareașali de-ai lui Napoleon la un loc și mai multe cupe decît în cele mai roze visuri ale rapidiștilor?

de trei ori zdup!

Dacă s-ar fi organizat anume un concurs dotat cu mari premii în bani, pentru simultaneitatea acestui triplu salt de pe schiuri în valuri, este sigur că organizatorul concursului ar fi rămas cu gologanii în buzunar. Dar ceea ce nu e în stare premiul, o poate face hazardul...

șă nu încurcăm istoria

Dacă vreun năstrușnic cercetător al evului mediu ar preținde, cu ajutorul documentului de față, că în perioada Robin Hood se cunoștea fotografia, ar trebui să admitem că cel mai celebru haiduc din istorie juca și fotbal cu prietenii săi. Dar după verificări meticuloase, s-a stabilit că de fapt fotografia a fost făcută recent de un fotoreporter al agenției britanice Keystone și că eroul din poză nu este altul decît fotbalistul Geoff Hurst, înaintaș al echipei West Ham, un tip poate că nu cu mult mai puțin celebru decît Robin Hood. În această ținută apare el la televiziunea londoneză, într-un vesel serial pentru copii

ȚESĂTURI MODERNE

*pentru
primăvara*

1971

Orice idee nouă pentru garderoba dv. de primăvară poate fi realizată alegînd țesătura corespunzătoare din bogatul sortiment de stofe (lînă, lînă în amestec cu celofibră, din fire cardate, lînă în amestec cu poliester) în desene și culori moderne.

Înscrisă, de nici un an, pe orbita industrială a județului, Întreprinderea de geamuri-Buzău reprezintă astăzi una dintre unitățile-etalon ale industriei materialelor de construcții.

Evident, la această plasare concură o serie de factori — înzestrare tehnică ultramodernă, procedee noi de fabricare a geamurilor și oglinzilor, dorința tinărului colectiv al întreprinderii de a se afirma plener, încă de la elaborarea primelor produse, de a-și valorifica din plin cunoștințele profesionale pe care le posedă.

Debutînd — la 13 martie 1970 — cu primul mp de geam securit, Întreprinderea de geamuri-Buzău prefigura un nou capitol în istoria milenară a industriei sticlei. Utilajele moderne au oferit posibilitatea colectivului buzoian să obțină cel mai bun geam emailat securizat. Propus, la concurență cu alte materiale similare, constructorilor grandiosului complex hotelier Intercontinental-București, produsul buzoian a ieșit învingător. Au triumfat calitățile: rapiditatea în montare, coloritul și aspectul plăcut, economii pe mp în montare, întreținere ușoară. Coloritul viu și variat pe care îl prezintă geamurile emailate securizate oferă posibilitatea obținerii unor combinații dintre cele mai reușite, ridicînd valoarea arhitectonică a clădirilor. Folosite în diverse locuri — fațade și interioare decorative, fațade în construcțiile civile și industriale, montate direct pe perete și în rame metalice — geamurile emailate se-

„OCHII” INTERCONTINENTALULUI

curizate cîștigă din ce în ce mai mult teren, încît într-un viitor apropiat va fi de neconceput să realizezi un reușit efect arhitectural fără a face o comandă pe adresa Întreprinderii de geamuri-Buzău.

Multiplele-i domenii de utilizare fac să-i fie remarcată prezența și în bucătării, băi, cabine de dușuri, coridoare, holuri de magazine, edificii social-culturale și sanitare etc.

Paletă coloristică: oliv, roșu — diverse tente — galben, oranj, albastru, negru, verde închis. Dimensiuni: 5-12 mm — grosime, 2 m — lățime, pînă la maximum 3 m lungime. V-am extras cîteva date din «fișa personală» a produsului înregistrat sub titulatura **GEAM EMAILAT SECURIZAT**.

40 400 mp geam tras obținut în nici o lună de zile. Neavizaților această cifră nu le spune mare lucru. Dar dacă ținem cont că cifra respectivă reprezintă **PRIMII** 40 400 mp realizați la data cînd fabrica producea doar cu 30% din întreaga ei capacitate, rezultatul ne apare cu atît mai îmbucurător. E drept, spectaculos va fi cînd fabricanții de geamuri din Buzău vor fi «milionari» — aici urmînd a se produce anual 5 300 000 mp (în actualul cincinal) — cînd acest produs va putea satisface toate domeniile care-i reclamă prezența — construcții civile, social-culturale și industriale, industria electrotehnică (geam protector), magazine, mobilier pentru industria alimentară etc. Dar pînă atunci să ascultăm părerile unui beneficiar de peste hotare al geamurilor românești. Iată ce ne

ntre obiectivul fotoreporterului nostru și silueta tinărului e un obstacol de sticlă. Observă cineva ceva?

Cel care se privește în oglindă zilnic cite 8 ore, adică mai mult decît cea mai cochetă vedetă de cinema, vrea să demonstreze că oglinzile realizate la Veneția se pot produce și la Buzău.

pune domnul Josef Alexandroni, reprezentantul firmei Glass-import, prezent aici în vederea perfectării unui nou contract, în aceeași zi fiind și noi eram oaspeții întreprinderii.

— De cît timp, domnule Alexandroni, durează cunoștința dv. cu produsele realizate de unitățile Centralei industriale a geamurilor și materialelor izolatoare din Ploiești - de care aparține și unitatea din Buzău?

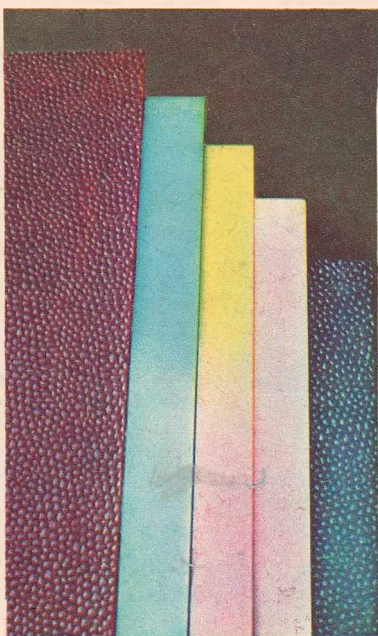
— *Sîntem vechi cunoștințe — merem pe-al patrulea an. Faptul că asizi consemnăm un eveniment deosebită semnificație — triplarea omenzii acestor produse — vă formulează încă un răspuns: colaborarea a fost fructuoasă. Sperăm să o continuăm.*

— V-am ruga să acordați un calificativ produselor realizate la Întreprinderea de geamuri-Buzău și la alte unități ale centralei.

— *Foarte bune, comparativ cu altele țări. Nu complezența mă face să le apreciez astfel, ci convingerea mea personală. Am renunțat la colaborarea cu alte firme pentru a oferi înțietate produselor dv. Credeți că acest fapt mai trebuie comentat?*

— Evident că nu. Încă o întrebare. — am ruga. De fapt, două: care sînt unctele vulnerabile ale produselor, dacă există...

— *Vulnerabile? Nu v-aș putea spune! Calitatea, această cheie de boltă fără de care nici un produs nu poate rece examenul cel mai greu — recepția — reprezintă punctul imbatibil al produselor centralei. Practic, eu am ce reproșa. Prin calitate faceți ea mai bună propagandă. Un cuvînt despre fabrica din Buzău. E formabil ritmul în care a fost construită înînd seama că e vorba de una din-*

Culori și ornamente.

tre cele mai moderne fabrici de acest fel din Europa!

— Și chiar nu aveți nici o revendicare?

— *Dacă stăruieți, fie: aș recomanda fabricii o atenție sporită la finisaj și modul de ambalare și mai multă punctualitate la onorarea termenelor contractuale. Împlinirea acestor deziderate, și pe viitor, se va răsfrînge asupra unor indiscutabile avantaje reciproce pentru producător și beneficiar.*

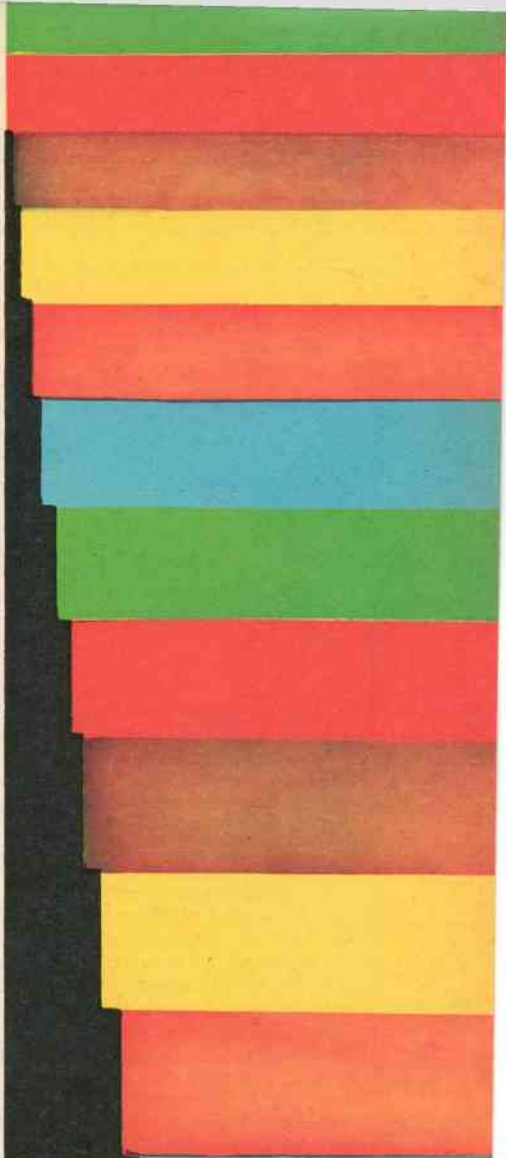
Mulțumindu-i domnului Alexandroni, ne-am îndreptat pașii spre «sala (a se citi secția) oglinzilor», urmărind indicațiile furnizate de ing. Nedelcu Dumitru, șeful serviciului tehnic al întreprinderii, cu privire la complexul proces de fa-

bricare a lor. Am cercetat cu interes instalația de înaltă tehnicitate care permite aplicarea uniformă a unui strat de argintare și a altor straturi de cupru și lacuri speciale, contribuind la obținerea unui produs de o calitate superioară — imagine clară, nedeformată, rezistență deosebită la intemperii, agenți organici; am luat cunoștință de faptul că cei 62 500 mp ciți au fost produși în perioada 2 III—31 XII 1970 s-au bucurat de aprecieri dintre cele mai bune, atît pe plan intern cît și internațional.

La ora cînd apar aceste rînduri, la Întreprinderea de geamuri-Buzău se află deja începută construcția secției de geam termopan (destinată industriei construcțiilor); se definitivează lucrările la instalațiile producătoare de geam duplex-triplex (premieră industrială românească), folosite în industria automobilelor; se cercetează posibilitățile de execuție a cărămizilor din sticlă cu goluri (modern, util, plăcut!); sînt analizate măsurile ce se impun pentru ca în prezentul cincinal întreprinderea să realizeze un nou produs — geam tras fără debiteuză — în cantități de pînă la 6 500 000 mp anual.

Într-un viitor, pe care îl sperăm cît mai apropiat, dorim a alătura «vechilor» (de pînă acum) realizări pe cele «noi» (deocamdată în perspectivă), pentru a putea reda o imagine a eforturilor vizibile care se depun pentru ca «geam sau oglindă de Buzău» să consemneze realitatea unor produse de înalt prestigiu.

Emil CIULEI
Fotografii de
Dumitru RĂDULESCU

Florin HERA

INDIA: vot împotriva dreptei

Victoria categorică a Partidului Congresului condus de primul ministru Indira Gandhi survine într-un moment de maximă importanță pentru evoluția Indiei. Miza alegerilor generale pentru Camera Populară — Lok Sabha — a Parlamentului Uniunii Indiene era enormă: în joc, cu o neobișnuită claritate, în condiții de acută polarizare a forțelor în conflict, a fost pusă însăși calea de dezvoltare a unei țări care va depăși, înainte de sfârșitul acestui secol, 600 de milioane de locuitori. Coalizate sau nu, dreapta și extrema dreaptă — de la «vechiul Congres» dizident (condus de așa-numitul «sindicat» al politicienilor care s-au separat în 1969 de partidul Indirei Gandhi) și pînă la ultraconservatorii partidului «Swatantra» sau hinduiștii șovini din «Jan Sangh» — și-au propus, în esență, același lucru: blocarea reformelor structurale, înlăturarea actualei conduceri politice a Indiei, aducerea la putere a unei coaliții retrograde, favorabilă marii finanțe, latifundiarilor și ligii celor 278 de maharadjahi.

În manifestul electoral al Congresului Național Indian lansat sub cuvîntul de ordine «jos sărăcia!» se avertiza că dreapta s-a grupat pentru o bătălie disperată în jurul unor opțiuni fundamentale, dar că ofensiva ei practică — mergînd nu arareori pînă la atacul fizic — se îndrepta asupra acelor persoane care se identificau, în Partidul Congresului, cu orientarea democratică. La sfîrșitul unei întruniri electorale la Hyderabad, în statul Andhra Pradesh, unde fusese amenințată cu moartea și bombardată cu pietre de cei din «Jan Sangh», premierul Indira Gandhi, fiica lui Jawaharlal Nehru (numele de Gandhi provine de la soțul ei, Feroz Gandhi, decedat în 1960), declara: «Ceea ce vrem noi — este să scăpăm din strînsoarea mizeriei. Ceea ce vor ei — este să scape de Indira...»

Stînga indiană, și în primul rînd partidele comuniste care au întrunit și cu prilejul ultimelor alegeri un număr însemnat de voturi, a arătat că promovează și sprijină programul progresist de industrializare, de naționalizare a marilor bănci, de consolidare a sectorului de stat, de înlăturare eficientă a reformei agrare, de combatere a șomajului manual și intelectual, de reducere a marilor inechități sociale, de desființare a privilegiilor princiare. India este o țară imensă, cu mari perspective, dar și cu dificultăți fără număr. În cele 18 state și 9 teritorii care alcătuiesc Uniunea Indiană, întinsă pe un întreg subcontinent, 80 la sută din populație este formată din țărani. Atunci cînd au votat semnul electoral care înfățișează alăptarea unui vițel — emblema noului Congres — cei mai mulți dintre ei s-au gîndit la o fișie de pămînt, la o mîină de orez, la o sursă de apă pentru ogor. India nu reușește să hrănească 20 de milioane de șomeri, și numai în Bengalul de Vest 200 de întreprinderi și-au închis porțile în ultimii trei ani, concediind 300 000 de muncitori.

Sînt doar cîteva din problemele uriașe care își cer rezolvarea într-o țară în care milioane nenumărate de oameni, vorbind 1 652 de dialecte, trebuie să găsească limbajul comun al propășirii lor sociale și naționale. Reușita forțelor democratice în alegerile desfășurate între 1 și 10 martie aduce o vie rază de soare pe cerul Indiei. Depinde însă de unitatea și de eficiența acestor forțe democratice, de stînga — într-un viitor care nu se arată de loc simplu — ca drumul înainte spre echitate socială și hrană pentru cei mulți să devină o realitate.

Exponate românești la Tîrgul internațional pentru bunuri de consum de la Frankfurt pe Main (R.F.G.).

la frankfurt pe main și la cairo

Afluență de public la pavilionul României, deschis în cadrul Tîrgului internațional industrial din capitala egipteană, la care au fost reprezentate peste 20 de țări din Europa, Asia și Africa.

buenos aires — avenida de mayo

În timpul recentelor incidente ce au avut loc ca urmare a intervenției poliției împotriva salariaților oficiilor telefonice argentinene, care, aflați în grevă, au ieșit în stradă pentru a-și susține revendicările.

SOLIDARI

Există o zi de primăvară 19 martie — care pe toate meridianele lumii este întîmpinată de mai mulți ani ca Ziua internațională de solidaritate cu lu poporului vietnamez. Anul acțiunilor de solidarizare și de sprijin activ față de Vietnam eroic se desfășoară cu amploare sporită și sînt mai dinamice, urmare a extinderii focului agresiunii imperialiste în Cambodja și Laos. Împotriva războiului purtat în Indochina de trupele S.U. și cele saigoneze se înalță pretenții un baraj masiv de proteste vehemente, concretizate sub cele mai variate forme în acțiuni de masă. Pe toate continentele, în toate țările și chiar acasă la ei, imperialiștii americani sînt infierați pentru continuarea vărsărilor de sînge în Indochina.

Înfrîngerile suferite de corpul expediționar al S.U.A. și de trupele saigoneze demonstrează, de altă parte, cît de lipsită de perspectivă este acest război american. Popoarele Vietnamului, Cambodgiei și Laosului li înfruntă eroic pe cîmpul de război, administrîndu-le o pilduitoare lecție istorică, care confirmă, încă o dată, că nici un popor nu poate fi genunchiat atunci cînd își apără cu fermitate dreptul sînt la libertate și independență națională atunci cînd este hotărît să stăpînească propriul destin.

Cu prilejul vizitei sale la București, doamna Nguyen Thi Binh, ministrul afacerilor externe ale Guvernului Revoluționar Proletar al Republicii Vietnamului de Sud, a exprimat sentimente de profundă recunoștință pentru aportul efectiv al țărilor socialiste, subliniind «sprijinul și ajutorul prețios în toate domeniile politic, moral și material» acordat de România socialistă Vietnamului luptător.

lutte heroique

LUPTA DREAPTĂ A VIETNAMULUI EROIC

Pe tot cuprinsul Statelor Unite au loc asemenea demonstrații prin care se cere curmarea războiului inutil și sângeros din Indochina. În fotografie: la Los Angeles manifestanții cer ca vietnamezii să fie lăsați să hotărască ei înșiși asupra destinului țării lor.

Una dintre cele mai impresionante manifestări de solidaritate cu popoarele Indochinei a avut loc zilele acestea la Sorbona, în cadrul unui mare miting organizat de Uniunea Națională a Studenților din Franța.

Pe una din principalele străzi comerciale ale capitalei japoneze se strâng semnături în semn de protest împotriva intervenției militare americano-saigoneze în Indochina. «Protestăm împotriva escaladării războiului agresiv în Indochina» — scrie pe pancarta din fotografia pe care o publicăm. Valul de revoltă și de neliniște stîrnit în întreaga lume de intervenția armată a S.U.A. în Laos continuă să se amplifice.

GENEVA

la masa verde: dezarmarea

Correspondență specială
de la Corneliu VLAD

La Geneva, ca în fiecare din primăverile ultimului deceniu, lucrările Comitetului pentru dezarmare sînt în plină desfășurare. Rațiunea de a fi și obiectivul final al acestui organism, ce se întrunește periodic în Palatul Națiunilor din apropierea lacului Léman, constă în realizarea dezarmării generale și complete. Delegațiile a 25 din cele 26 de state membre ale Comitetului, între care și România, au luat loc la mesele acoperite cu postav verde și dispuse în cadru rectangular în sala consiliilor. Franța, membră a Comitetului, ca și Republica Populară Chineză, o altă putere a lumii, stat nuclear, nu sînt prezente, dintr-o rațiune sau alta, nici în acest an la negocieri, fapt care nu este, evident, de natură să contribuie la abordarea problemelor dezarmării în cele mai bune condiții. Din primele intervenții ale delegațiilor n-a lipsit prealabila retrospectivă a procesului de dezarmare. Referindu-se la progresele realizate într-o serie de domenii legate de limitarea cursei înarmărilor și măsurile parțiale și colaterale adoptate în acest sens, unul dintre oratori evoca cuvintele rostite cîndva de Martin Luther King care arăta că victoria finală este rezultatul mai multor progrese înregistrate pe mici porțiuni. Un adevăr se impune atunci cînd este vorba de aprecierea în ansamblu a stadiului de azi al procesului de dezarmare — și numeroși delegați au ținut să sublinieze aceasta: faptul că, deși însemnătatea dezarmării generale, prioritatea absolută a dezarmării nucleare sînt larg recunoscute și consacrate în documente importante, negocierile în materie evoluează în domenii marginale, se concentrează adesea asupra unor probleme de importanță redusă, colaterale. Elocvent e faptul că problema dezarmării generale și totale nu a mai fost abordată în aspectele sale majore încă din 1965.

Luarea în considerare a întregului dosar al dezarmării, fixarea subiectelor prioritare în funcție de importanța și caracterul lor se degajă și din scrisoarea adresată de către secretarul general al O.N.U. copreședinților Conferinței.

Aportul României la realizarea unor progrese pe calea dezarmării se remarcă, și la actualele lucrări, prin realism și eficacitate — elemente subliniate de numeroși membri ai delegațiilor și comentatori de presă după cuvîntarea reprezentantului țării noastre, ambasadorul Ion Dăcu. Citînd cuvintele președintelui Consiliului de Stat al României, Nicolae Ceaușescu, la sesiunea jubiliară a O.N.U.: «Este, în sfîrșit, timpul să se treacă de la vorbe la fapte, de la discuții la măsuri concrete în direcția dezarmării», reprezentantul țării noastre a relevat că propunerile avansate, la 5 martie 1970, de guvernul român, privind realizarea neîntîrziată a unor măsuri efective de încetare a cursei înarmărilor și de dezarmare, țintesc tocmai către obținerea unor progrese reale în direcția înlăturării primejdiei atomice, pe calea dezarmării generale. Oprindu-se asupra mai multor măsuri concrete propuse de țara noastră, ambasadorul Ion Dăcu a arătat, în încheierea intervenției sale, că o acțiune majoră, destinată să canalizeze eforturile și contribuția tuturor statelor lumii în direcția dezarmării, ar reprezenta-o convocarea unei conferințe mondiale de dezarmare.

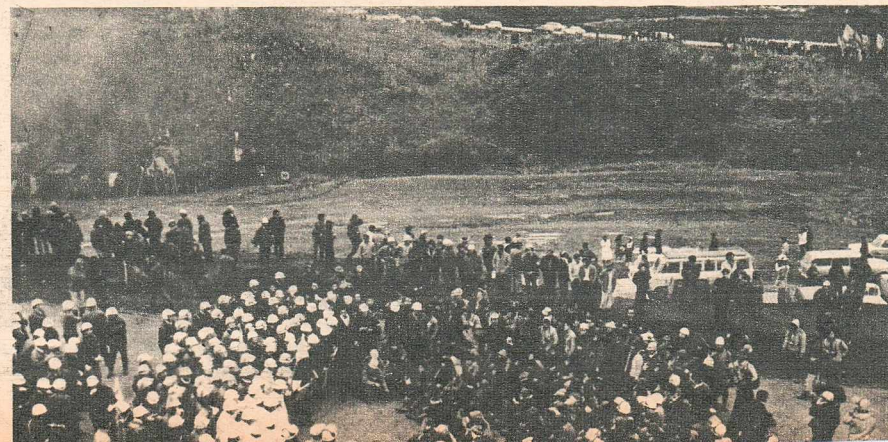

Într-o ultimă și disperată încercare, țărânci bătrîne s-au legat cu lanțuri de copacii din fața caselor. Nu se vor mișca de aici decît atunci cînd poliția va tăia lanțurile cu ferăstrăul sau va scoate arborii, cu rădăcini cu tot, din pămînt.

Vom lupta pînă la ultimul, cu orice fel de armă vom avea la îndemînă — au declarat fermierii și studenții.

Grupuri compacte blochează căile de acces spre ultimii 33 de acri necesari prelungirii uneia dintre pistele principale ale viitorului aeroport.

narita — bătălia pentru 33 de acri

Istoria construirii noului aeroport internațional de la Narita va rămîne pentru mult timp legată de un episod dramatic, care ține în aceste zile capul de afiș al presei și televiziunii nipone. Nereușind să ajungă la o înțelegere cu ultimii 73 de fermieri care aveau casele, ogoarele de orez și pășunile pe o porțiune de teren afectată construirii aeroportului, autoritățile au trimis împotriva lor 3 500 de polițiști cu misiunea de a evacua cu forța. Rezistențe opuse de fermierii, cărora li s-au alăturat peste 1 000 de studenți din Tokyo, li s-a răspuns cu gloanțe. Ultimii 33 de acri ce trebuiau expropriate au fost prefăcuți de fermierii într-o adevărată fortăreață înconjurată cu șiruri de sîrmă ghimpată, baricade improvizate din butuci, turnuri de observație, străbătută de cîteva rețele de tranșee și tuneluri și presărată cu capcane. Salvelor poliției li s-a răspuns cu tir de pietre și sticle, înaintarea buldozerelor trimise de autorități a fost oprită de oameni care s-au așezat pe jos în fața lor. Ciocnirile au durat zile în șir. S-au înregistrat sute de răniți din ambele tabere. Violența de care s-a făcut uz în evacuarea ultimei porțiuni de teren necesare construirii noului aeroport internațional din Tokyo a tulburat și revoltat opinia publică niponă.

capitoliu: recompensa- 100 000 de dolari

100 000 de dolari se oferă drept recompensă persoanei ce va putea furniza informațiile necesare care să ducă la arestarea celor care au comis recentul atentat cu bombe în incinta clădirii Capitolului din Washington, în care funcționează ele două Camere ale Congresului S.U.A. Pagubele pricinuite de explozia produsă se ridică la 300 000 dolari, iar suma importantă atribuită pentru războiul împotriva atentatorilor provine — se afirmă — din «surse articulare». În fotografie, aspect al pazei întărite cu ciini polițisti, în jurul Capitolului.

s.o.s. la cota 3 984

O adevărată tragedie alpină a putut fi prevenită în ultimul moment printr-o curajoasă acțiune de salvare... din aer. Patru alpiști italieni — Alessandro Gogna, Gianni Calcagno, Guido Machetto și Bruno Allemand, care fuseseră dați dispăruți undeva, pe înălțimile albe ale masivului Mont Blanc, au putut fi descoperiți între ghețuri, la 3 984 m înălțime, cu ajutorul unei miraculoase legături prin radio și salvați de un elicopter Alouette III aparținând Serviciului de protecția civilă din Chamonix. În imagine, cei patru își sărbătoresc salvarea de la o moarte aproape sigură.

din stradă pînă în cabinetele ministeriale

60 000 de reprezentanți ai agricultorilor vest-germani au venit la Bonn pentru a-și exprima neliniștea și împotrivirea față de măsurile comunitare pe plan agrar, de natură să accentueze procesul de ruinare a gospodăriilor țărănești mici și mijlocii, concretizat în anii postbelici în dispariția a 695 000 de asemenea ferme. Acțiunea a determinat dezbateri în Bundestag, iar după opinia unor observatori a influențat în bună măsură însăși atitudinea guvernului de la Bonn față de planurile comunitare. Frământări ale agricultorilor au loc însă, precum se știe, și în alte țări ale Pieței comune. Și poate tocmai de aceea miniștrii agriculturii din aceste țări, întruniți recent la Bruxelles pentru fixarea prețurilor la produsele agrare, n-au putut hotărî decît... aminarea discuțiilor.

cronica de trei secunde

MICUȚA INDIGNARE

Într-adevăr, micuța indignare internațională după mondialele de patinaj artistic nu merită trecută cu vederea, deși apare derizorie față de marile revolte ale poeziei noastre atît de bogate în nedreptăți strigătoare la cer și indignări pe măsură. Izbînda domnișoarei Schubă n-o fi chiar cea mai zguduitoare porcărie din câte se petrec pe glob — dar dacă lumea ar sări în sus numai a nedreptățile zguduitoare, viața ar fi foarte monotonă. Valul de antipatie și dispreț cu care telespectatorii din lumea întreagă au răspuns sfidătoare conștiințozității noii campioane, triumfătoare ei lipse de fantezie și rație, are, firește, îndreptățirea lui: lumea nu mai e impresionată de corectitudine, de munca tenace, de îndeplinirea strictă a figurilor impuse, de premierea istematică a celor ce execută cu sîrg ce scrie la carte. Lumea, deodată, la patinaj artistic, s-a trezit să pretindă onestitate și nu numai exactitate, nebulie și nu numai mediocritate; lumea — în fața domnișoarei Schubă — a asimilat conștiințozitatea cu plătudinea, a egalizat talentul plicat cu lipsa de talent, a confundat «figura impusă» cu plictisul mortal. Lumea are îndreptățirea (și ipocriția) ei, după cum și victoria domnișoarei Schubă are aceeași îndreptățire (și ipocrizie). În furia argumentelor, a propus desființarea «impușelor», organizarea a două amponate separate și multe alte idei, doar-doar vom scăpa de nenorocirile gen Schubă. S-au auzit și glasuri esemnate care și-au permis câteva accente sarcastice pentru a da mai multă demnitate resemnării. Cea mai înțeleaptă dintre propunerile mi se pare însă aceea a jurnalistului francez François Janin de la «Le Monde»: «Figurile impuse» — fiindcă fără executarea lor nici un campion nu are valoare, ce să ne înșelăm? — să se arunce în programul campionatelor după cele «libere».

După fantezie — rigoarea. După nebulie — disciplina cea mai severă. După deplina libertate a mișcării — teroarea literei regulamentare. Cred că ar trebui încercat: campion al lumii să fie cel care știe să facă față acestei probe supreme, trecerea rapidă de la libertate la supunere, și nu invers, ceea ce se știe e mult mai ușor. Eu, personal, aș avea o mare încredere într-un asemenea campion.

LUNI ȘI ANI

S-au împlinit la 17 martie 1971 doi ani de cînd Loris Guizzardi s-a prezentat la procuratura din Brescia și a cerut să fie primit de procuror. Doi ani — de cînd Guizzardi, intrînd în biroul procurorului Agostino Pianta, a descărcat 4 gloanțe în magistrat, ucigîndu-l. La 17 martie 1969 — Guizzardi împlinea aproape un an de cînd fusese eliberat din închisoare, după o condamnare de 25 de ani pentru o crimă din 1939 pe care el a susținut ani și ani că n-a comis-o. Judecătorul care-l condamnase nu era Pianta, ci Zambelli, care murise la doi ani după sentință. Guizzardi știa că Pianta nu avea nici o legătură cu procesul său: «N-am avut nimic împotriva lui Pianta dar am vrut să mă răzbum și să ucid, prin el, Justiția... S-au cerut analize psihologice: s-a constatat irefutabil că Guizzardi, în clipa omorului, era în toate facultățile mintale. Guizzardi nu acceptă să fie socotit nebun.

Se împlineste azi o lună de cînd, la Milano, Loris Guizzardi a fost condamnat la 30 de ani închisoare pentru uciderea procurorului Pianta.

Guizzardi are 66 de ani. Aduțați, anii lui de închisoare vor da un total de 55.

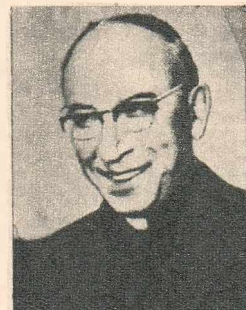
Restul e aritmetică.

Radu COSAȘU

Agenda

Ministrul de interne al Marii Britanii, REGINALD MAUDLING, a declarat, după vizita sa de trei zile la Belfast, că, după opinia sa, actuala tensiune din Irlanda de Nord va mai dura încă mult. Între timp premierul nord-irlandez James Chichester-Clark a anunțat în parlamentul din Belfast că noi contingente de trupe britanice urmează să fie trimise în Ulster pentru a preveni ciocnirile dintre catolici și protestanți.

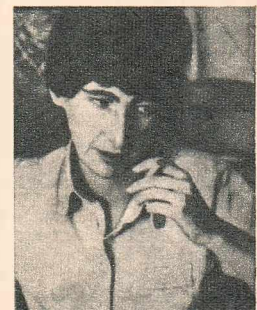

După o vizită de cinci zile în U.R.S.S., cu care prilej a semnat, ca trimis al papei Paul al VI-lea, Tratatul cu privire la interzicerea amplasării armelor nucleare și a altor arme de distrugere în masă pe fundul mărilor și oceanelor și în subsolul lor, monseniorul CASAROLI, secretarul Consiliului pentru afaceri publice al Vaticanului, a întocmit un raport detaliat asupra convorbirilor politice avute la Moscova.

Generalul sud-vietnamez DO CAO TRI, care a comandat anul trecut trupele saigoneze trimise să invadeze — alături de cele americane — Cambodgia, și-a găsit moartea în această țară. După cum se știe, elicopterul care îl transporta pe general în timpul unei inspecții aeriene a zonei de operațiuni Tay Ninh a fost doborât de artileria forțelor populare de rezistență.

Aflată în mai multe rînduri în conflict cu autoritățile franchiste din cauza criticilor pe care le-a adus politicii regimului de la Madrid — fapt pentru care în 1970 a suferit și o condamnare la șase luni închisoare — ISABEL ALVAREZ DE TOLEDO, DUCESĂ DE MEDINA SIDONIA, supranumită în cercurile de presă și «ducesa roșie», stabilită în prezent la Paris, este pusă din nou sub acuzație de autoritățile spaniole, fiind învinuită de «propagandă antigvernementală».

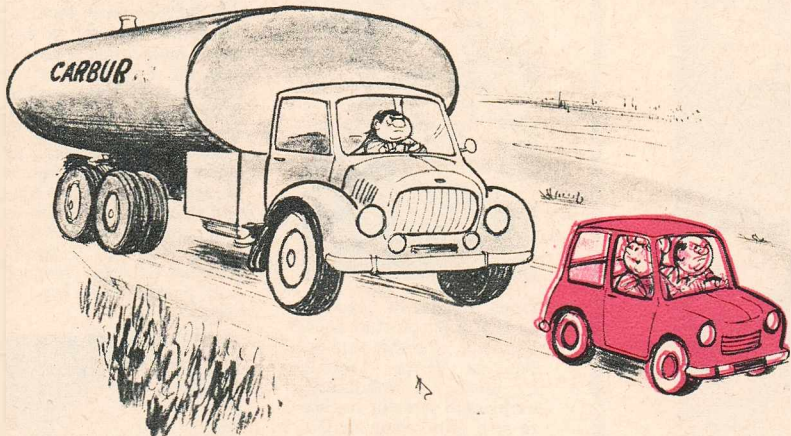
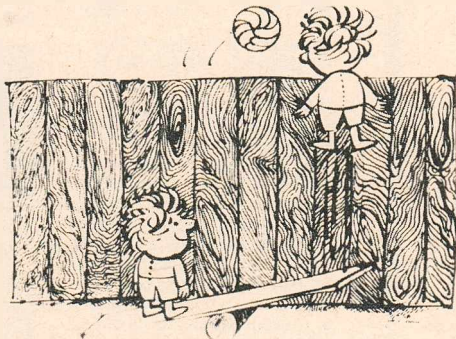
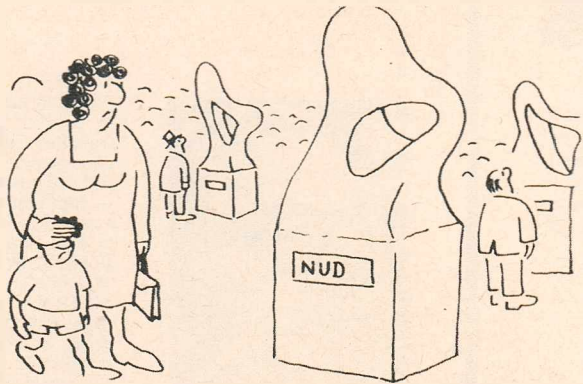

Printre candidații care figurează pe listele electorale prezentate de Partidul Comunist Francez la alegerile municipale și comunale din Franța ce se încheie mîine, 21 martie, figurează și preotul GABRIEL AMBLARD. Prezența acestuia, ca independent, pe o listă a stîngii a determinat pe arhiepiscopul de Avignon să emită un comunicat prin care precizează că preotului Amblard îi revine personal întreaga răspundere pentru acest act politic.

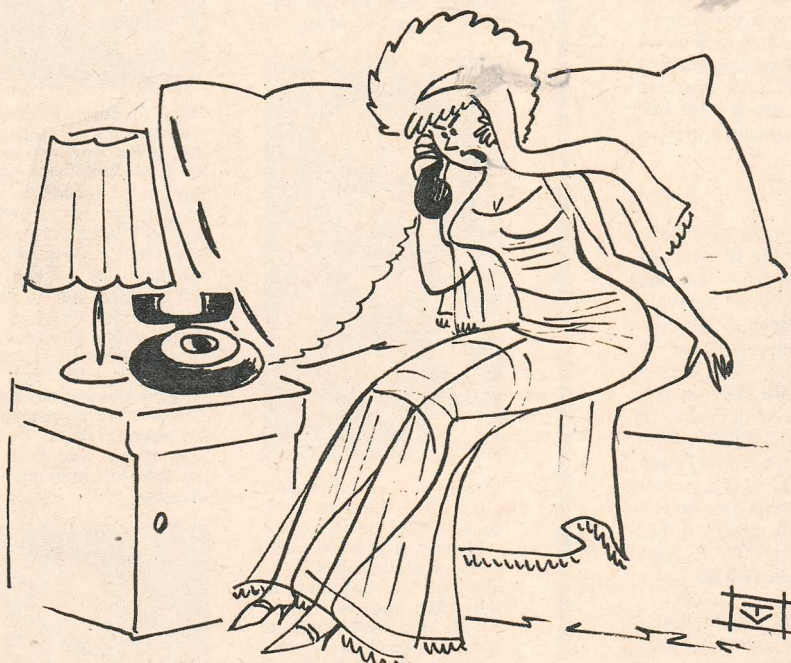
După demisia guvernului norvegian cvadripartit condus de Per Borten și eșecul lui Kjel Bondevik, reprezentant al Partidului creștin-popular, de a reface coaliția guvernamentală, regele Olav al V-lea l-a însărcinat pe TRYGVE BRATTELI, liderul Partidului muncitoresc, cu formarea noului guvern. Constituirea acestuia, prezidat de Bratteli, pune capăt crizei guvernamentale declanșate la 2 martie și readuce la putere, după 6 ani, acest partid care deține 74 din cele 150 mandate din Storting.

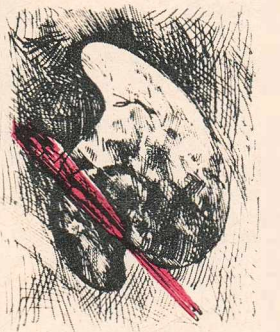

— În locul tău,
il zvirlam în șanț...

V. TIMOC

— Cînd i-am spus că
am pierdut buchețelul
de lămîită s-a dus să-l caute!...

THEODOR AMAN (1831-1891)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

ORIZONTAL: 1) Localitate în care la 20 martie 1831 se naște Theodor Aman — Document. 2) Sint — Mare pictor român. 3) Instituție culturală, de proporție națională, a Bucureștilor anilor 1864, condusă cu pricepere de către Th. Aman timp de 25 de ani (pl.) — Oras în care Th. Aman urmează cursurile Școlii centrale. 4) Zeu al vînturilor — Lac în Scoția — Semn final! — Simbolul aurului. 5) Cave! — Frumos (arh.) — Un fei de «grand-père» în familia pînzelor. 6) Judecător în infern — Domn al Țării Românești, ai cărui «slujitori răzvrătindu-se împotriva unor boieri» apar într-un tablou al lui Th. Aman — Fluviu italian. 7) Atrage atenția (interj.) — Agronom francez (1769—1853) — Negru (fig.). 8) Popor care a trăit cîndva pe teritoriul Marii Britanii — «... costum în atelier», ulei de Th. Aman — Specie de arahnide. 9) Lute, aprig (reg.) — Alt domn al Țării Românești, înfățișat într-o pînză primind solii turci (1863) — Zgomotul... aruncării. 10) Prenume masculin — «Atelierul mare al...», ulei aflat la Muzeul Aman (neart.). 11) Creații picturale ca «Izgonirea turcilor la Călugăreni», «Petrecere cu lăutari», «Piață cu turn de afișe» etc. 12) Domnul pescar — Biserica catolică din orașul Cimpulung-Muscel, care apare într-o pînză a lui Th. Aman. 13) Acela — Th. Aman, înflăcăratul artist și pedagog care a introdus pictura românească în arta universală.

VERTICAL: 1) Scriitor și critic de artă de limbă germană, autor al rîndurilor: «Aman rămîne mai mare decît opera lui și va fi socotit întotdeauna ca atare de către cei conștienți...» — Artă lui Aman. 2) Pictor contemporan cu Th. Aman, cu care acesta poartă o vastă

corespondență, împărtășindu-și reciproc părerile și experiența — Prim-plan în uleiul pe lemn «În grădină». 3) Vas — Locuri de muncă și creație ale tînarului Th. Aman de la Paris, care apar și în două dintre tablourile sale. 4) Un galben... natural — Bec! — Riu în Uganda 5) Actul istoric înapoiuit în anul 1859, căruia Th. Aman îi închină trei lucrări — Nume roman. 6) Calde! — «Bătălia de la...», tablou cu care Th. Aman se prezintă în cadrul Expoziției universale din Paris în 1855 — Refren din colindele noastre. 7) A tinde spre înălțimi — Asociația internațională de box amator — A iubi (olt.). 8) Pictor olandez (1603—1677) — «Pe o... în Cimpulung», ulei pe lemn, aflat în Galeria națională — Aluminiu. 9) Tuș exotic, de dimensiuni mai reduse, nesemnă și nedatată, actualmente în Muzeul de artă din Craiova — Pe ici, pe colo (pl.). 10) Oras carpatin, unde poposim cu pictorul pe o terasă cu perspectivă senină, într-un tablou din anul 1888 — Ze! — Cal dobrogean. 11) Localitate în Peru — «... Carpaților», publicație în care Th. Aman apare în 1860 cu articolul-program «Despre pictură». 12) Vas tehnic — Capitala artistică a lumii secolului XIX, unde trăiește un timp și tînarul Th. Aman — Element de... interior! 13) Serie de opere înfățișîndu-l pe artist la diverse vîrste, dintre care amintim tabloul foarte favorabil primit de critică la Salonul din Paris 1853 și un acvatoriu cam de prin 1876, semnat jos, în mijloc, «Theodore Aman, sculptsa».

Toma MICHINICI

Dictionar: RAA, SIAC, EAC, LAIR ERO, CUL, LIEL, IBI, NER, ACO.

Dezlegarea jocului «PUNCTE» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) PUPILA — FRAZA. 2) AMANUNTIT — EC. 3) TERTA — UN — UNI. 4) ARIE — SFIRSI. 5) TI — RAU — SO — TP. 6) I — AMU — CATA — I. 7) EPILOG — ISAC. 8) CRATER — ALICA. 9) RARE — BAZA — AT. 10) A — AN-TICI — ASE. 11) CERTATA — EGAL. 12) APE — PARERE — E.

carte

● O altă carte scoasă de Editura politică în împințarea aniversării semicentenarului Partidului Comunist Român poartă titlul de **Reprezentanțele diplomatice ale României**. Cartea — care constituie al doilea volum (primul a apărut în anul 1967) dintr-o serie de trei — cuprinde o seamă de studii referitoare la înființarea primelor misiuni diplomatice ale României, într-un șir de țări, între anii 1911 și 1939. Prezentând volumul, Mircea Malița spune printre altele: «...pentru o viitoare istorie a diplomației române, volumul de față, ca și cel precedent și un al treilea aflat în pregătire, va constitui o documentare care nu poate fi omisă în explorarea unui fenomen social din ce în ce mai mult absorbit de receptivitatea marelui public — diplomația».

● Presa literară consemnează împlinirea unui an de la înființarea Editurii **Cartea românească**. Remarcăm și noi cu acest prilej preocuparea susținută a colectivului editorial pentru promovarea cu eficiență a literaturii noastre originale contemporane, o deosebită grijă pentru finuta grafică a aparițiilor, operativitatea cu care e străbătut drumul de la manuscris la prezența cărții în librării.

● La Editura Univers, Eugen Cizek prezintă avizat, cu numeroase notații inedite, **Evoluția romanului antic**.

● Tot la aceeași editură semnalăm apariția, în frumoasa și utila colecție «Orfeu», a edițiilor bilingve de poezii: **Balada închisori** din **Reading** de Oscar Wilde (în românește de N. Porsena; ilustrații de Vasile Kazar); **Patru cvartete** de T.S. Eliot (Notă introductivă și în românește de Sorin Mărculescu); **Poezii** de Valéry Larbaud (traducere și prezentare de Demostene Botez).

● La Editura Kriterium a apărut în limba maghiară volumul de teatru **Dialoguri** — drame de Pászándi Géza.

● Eugeniu Speranția: «**Păpillon**» de Schumann (replica la «Laokoon de Lessing»). Al. Dima, prefăcătorul cărții poetului, memorialistului, eseistului Eugeniu Speranția, spune, pe drept cuvânt, că reeditarea acestei lucrări e «un act editorial de vădită necesitate» (Editura Minerva).

● Jean Giono e prezent în librăriile noastre cu romanul **Să-mi rămână bucuria**, tradus de Șerban Bascovici și Marcel Gafton (Editura Univers).

cinema

● **Secretul din Santa Vittoria**. Stimulat de romanul lui Robert Chrichton, cineastul Stanley Kramer nu-și economisește umorul pe care, de data aceasta, îl folosește pentru a realiza un portret al curajului de ficare zi. În distribuție — Anthony Quinn, Anna Magnani, Virna Lisi, Hardy Krüger, Sergio Franchi, Renato Rascel, Giancarlo Gianini, Patrizia Valturri, Valentina Cortese, Leopoldo Trieste.

● **Renegata**. Încercare modestă de înțelegere a unui destin uman. Regia — Wolfgang Luderer. Interpreți — Angelica Domröse, Horst Schütze, Dietrich Körner, Gerhard Bienert, Inge Keller.

● **Prețul puterii**. Western cu trimiteri străvezii și simplificatoare a unele împrejurări politice din istoria americană a ultimului deceniu. Regia — Tonino Valerii. Interpreți — Giuliano Gemma, Warren Vanders, Benito Stefanelli, Maria Cuadra, Ray Sanders, Van Johnson.

● Filmul lui André Cayatte **Să mori de dragoste** — cu Annie Girardot — se bucură de un remarcabil succes la Paris. Unii îl consideră drept cea mai bună realizare de până acum a cineastului.

Virna Lisi

● Italia va participa la Festivalul de la Cannes cu ecranizarea lui Visconti **Moartea la Veneția** (după Thomas Mann).

● Nu pierdeți aceste filme: **Romeo și Julieta**, **Încineratorul**, **Ultimul samurai**, **Îngerii negri**, **Începutul**.

disc

● Albumul (al III-lea) din «Antologia muzicii populare românești» este dedicat în întregime colindelor. Aportul Institutului de etnografie și folclor al Academiei R.S.R. conferă o deosebită valoare științifică exemplelor înregistrate pe cele două discuri ale albumului. Cităm dintre cele mai semnificative: «Pițărăii», «Turca», «Ursul», «Capra» (colinde de Anul nou), apoi colindele mari «D-ale cui sint cestor curții» și «Iccea-n ceste curții», colindele de băiat «La lină fntînă», «Ostrov verde, mere negre» etc. Celor de mai sus li se adaugă colinde de logodiți, de tineri însurați, de negustor, de fereastră, de intrarea în casă, de zori etc., etc. O amplă prezentare, semnată de Emilia Comișel și Ovidiu Birlea, însoțește această apariție de inestimabilă valoare (EPD-1257-1258).

● Solista de muzică populară Delia Musunea, posesoarea unui glas bogat înzestrat, ne oferă, acompaniată de orchestra George Vancu, patru melodii mai puțin cunoscute: «Tinerete ce-am avut», «Mult mă-nțrebă lumea-n sat», «Bate vântul, frunza pică» și «Bade-al meu e din Banat». (EPC-10155).

● «Melodii de Radu Șerban», recenta apariție din apreciatul serial editat de «Electrecord», apelează la colaborarea soliștilor Anca Agemolu, Ion Dichiseanu, Doina Badea și Aurelian Andreescu, precum și a dirijorilor Sile Dinicu, Gelu Solomonescu și Iosif Hastreiter, pentru înregistrarea celor patru piese compuse în ultima vreme de Radu Șerban: «Băiatul care duce florii», «Poate că-ți cer prea mult», «Drum pustiu», «Și ploaia...» (45-EDC-10158).

muzică

● Azi la Ateneu: concertul Filarmonicii, dirijat de **Mircea Cristescu**; soliști — pianistul vest-german **Cristoph Eschenbach** și mezzosoprana **Martha Kessler**. Lucrări de Ludovic Feldman, Beethoven, Frank Martin și Benjamin Britten.

● Mîine, duminică, la Ateneu: recitalul extraordinar al lui **Cristoph Eschenbach** cu piese de Alban Berg, Schumann, Beethoven.

● Luni, tot la Ateneu, al doilea din **Integrala concertelor brandenburgice** ale ilustrului cantor Johann Sebastian Bach. Programul este alcătuit din concertele brandenburgice nr. 1, 3 și 4 și concertul în La major pentru orgă și orchestră. Dirijează **Mircea Cristescu**.

Soliști: **Avy Abramovici** — vioară, **Nicolae Maxim** și **Virgil Frincu** — flaut, **Ion Bădănoiu** și **Erwin Gesswin** — corn, **Elena Mihai**, **Petre Iancu** și **Augustin Betea** — oboi, **Mihai Tănăsili** — fagot. Organistul concertului este **Horst Gehann**.

● Joi, în studioul din strada Nufferilor: concert extraordinar al Orchestrei simfonice a RTV, condusă de **Iosif Conta**. Ascultăm Simfonia a VI-a, Patetica, de Ceikovski și «Missa încoronării» — grandioasa operă vocal-simfonică a lui W.A. Mozart — prilej fericit de a ne reîntîlni cu inegalabilul nostru «Madrigal» condus de **Marin Constantin**.

● Vineri, la Ateneu: sub conducerea lui **Mircea Cristescu**, Orchestra simfonică a Filarmonicii interpretează: «Trei piese pentru orchestră de coarde» op. 4 de Constantin Silvestri; Concertul pentru pian și orchestră nr. 1 de Franz Liszt; din ciclul «Integrala simfoniilor de Schubert» — Simfonia a IV-a, Tragică. Solist — pianistul francez **André Gorog**.

teatru

● **Săptămîna patimilor** de Paul Anghel (Teatrul Național): Ștefan cel Mare coborît din icoanele votive pe pămînt, azi, aici, printre noi, spectacol de măreție sobră și de adevăruri fruste (regia, George Teodorescu), într-un excelent cadru scenografic (Ion Popescu-Udrishte), îngemănînd «durata și clipa» — cele două mari idei între care se zbate piesa și eroul ei. Gh. Cozorici în cea mai strălucită formă a sa și, poate, în rolul vieții sale. Foarte buni: Const. Dinulescu, Emanoil Petruț, Costel Constantin, Silvia Popovici, Dorel Iacobescu.

● **Freddy** de Robert Thomas, la Teatrul Giulești: comedie polițistă, realizată după bunele rețete ale genului de acest abil meșteșugar francez (care scapă totuși în mojar doi stropi de melo în plus). Piesa a fost scrisă pentru regretatul Fernandel, fără ca autorul ei să știe că clownul Freddy va întîlni și la București un interpret de zile foarte mari: Șt. Mihăilescu-Brăila. Spectacol vioi, cu ritm și dezvoltare ciștigată abia pe parcurs de regie (Geta Vlad), cu două actrițe deștepte și fermecătoare (Teodora Mazanitis-Fugaru și Dorina Lazăr), cu un Corado Negreanu bun, ca totdeauna, și cu o figurație de acrobatică care ne-au strecurat un fior de jale în suflet.

● **O noapte furtunoasă** de Caragiale, transformată, pe scena Teatrului de stat din Oradea (cu curaj și succes!), într-un spectacol aproape muzical: cuplete muzicale (compozitor, M. Vasilescu) și scurte momente coregrafice sînt intercalate printre replicile — păstrate întocmai — ale textului, dînd satisfacții publicului orădean, vechi suportor al operetei. Regia, Mihai Raicu. În distribuție: Oct. Uleu, Marcel Segărceanu, Ion Mîinea, Grig. Dristaru, Olimpia Mîinea, Anca Miere-Chirilă, Gh. Stana.

Gheorghe Cozorici

● **Să nu-ți faci prăvălie** cu scară de Eugen Barbu (Teatrul «M. Eminescu»-Botoșani): în aceeași seară cu premiera Naționalului bucureștean, trupa botoșăneană și-a dat, sub bagheta regizorului Eugen Traian Bordsănuș, propria premieră, investind toată bunăvoința și harul avut la îndemînă pentru a da viață scenică suculentei piese a lui Barbu. În distribuție: Silvia Brădescu, Al. Anghelescu, Mircea Gheorghiu, Despina Prisăcaru etc.

● **Vremea liliacului** (Timp și adevăr) de Eugenia Busuioceanu: premiera cea mai proaspătă a teatrului sibian, urcată pe scenă de cunoscutul cuplu de realizatori ai televiziunii, Petre Sava-Băleanu (regie) și Doina Levița (scenografie).

plastică

● **Triena de scenografie** (circa 90 de participanți) prezintă publicului concepțiile și realizările actuale ale scenografilor români. Renunțînd la expunerea monotonă a obiectelor, ca în precedentele ediții, montînd decoruri chiar în sala de expoziție, intenționînd realizarea unor minispectacole în această ambianță nouă, triena stîrnete un interes legitim (Dalles).

● **Hans Mattis Teutsch** (1884-1960) e un nume care poate fi alcătuit artiștilor proeminenți ai expresionismului european. Opera sa e o sinteză între lirismul temperat, dar cu efecte simfonice ale cromatiei, austeritatea pură a formelor și căutările pasionante ale relațiilor om-natură. Expoziția de la Casa de cultură «Friedrich Schiller» (Bătușe 15) are ca obiect grafic. Lucrările expuse aparțin colecției scriitorului Claus Stephani.

● Nu fidelitatea reproducerii realului trebuie căutată în peisajul lui **Copilas Romeliu**, ci capacitatea de a le reimagina în ipostaze feerice, în care culoarea captează retina. Pictorul se supune doar exuberanței cromatice, dar se simte încorsetat în compoziții unde rigorile interiorului închid orizontul naturii (Galateea).

● Pictura lui **George Filipescu** e un dialog tăcut al culorilor care ascund uneori imagini posibile. Sint ecrane miraculoase pe care privindu-le așteptăm o revelare a formelor, ca un punct de sprijin, care întîrzie; ambiguitatea creează mister și farmec. Cînd formele sînt prezente prin acele chipuri expresive («Ixina» etc.) totul se împlinește printr-o atmosferă stranie, care ne amintește de o confesiune intimă (Amfora).

● **Albrecht Dürer și orașul său, Nürnberg**. O succintă istorie în imagini a Nürnbergului, a meșteșugurilor și meșteșugarilor săi, o călătorie în trecut, dar și în prezent, completată de o concentrată prezentare, prin reproduceri, a unor din operele lui Dürer (Ateneul român).

televiziune

ACTUALITATE-REPORTAJ. Continuă, zilnic, la ora 20.00, secvențele ciclului de reportaje închinat aniversării partidului: «50 de ani în 50 de evocări». Documentarul lui Eugen Mandric «Impotriva întunericului verde» este reluat luni, la cererea telespectatorilor. Tot luni, o dezbatere publică despre rolul sindicatelor în țara noastră, prilejuită de apropiatul Congres al U.G.S.R. Centenarului «Comuna din Paris» îi este închinat filmul «Paris — cînd se coc cireșele» realizat de televiziunea franceză (miercuri). Dionisie Șincan și Mircea Gherghinescu prezintă telenotele lor de călătorie prin U.R.S.S. (joi).

MUZICĂ. Stagiunea lirică TV reia amuzanta operă-parodie «Geamgiii din Toledo» de Tiberiu Olah, cu Vali Niculescu, Valentin Teodorian, C. Gabor, Valentin Loghin ș.a.

(luni). Marți — două emisiuni muzicale: «Ateneu» — actualitate muzicală și o emisiune de cîntece populare cu tematică socială închinată aniversării partidului. Împlinirii a 90 de ani de la nașterea lui Béla Bartok îi sînt dedicate o secvență a emisiunii în limba maghiară (joi) și emisiunea Amfiteatru muzical (duminică).

FILM. Frumoasa Claudia Cardinale în comedia polițistă «Cu ochii legați» (duminică). Cînd pe genericul unui film se întîlnesc asemenea nume: Marlon Brando și Anthony Quinn, John Steinbeck și Elia Kazan, de alte recomandări nu mai e nevoie; așadar — «Viva Zapata» (miercuri). Filmul mut — o artă desăvîrșită, e părărea pe care D. I. Suchianu și-o va susține la respectivul capitol din «Istoria filmului» (joi). «Doi bărbați pentru o femeie» se întîtulează ecranizarea navelui lui Sütő András, «Demeter stegarul» (vineri). Se reia (oh, mult prea degrabă!) filmul «Jane Eyre» (sîmbătă).

Vali Niculescu

TEATRU. Un singur spectacol, dar, ce e drept e drept, un spectacol care se numește «Apus de soare», cu George Calboreanu în rolul lui Ștefan cel Mare (marți).

EMISIUNI-CONCURS. Corurile din județele Caraș-Severin, Buzău și Constanța în întrecerea «Cîntare patriei» (duminică). «Steaua fără nume» (și din ce în ce mai fără atractivitate) — seria muzică ușoară (luni).

ȘTIINȚĂ. «Univers — XX» Meteorologia, sateliți și calculatoare (joi). Acad. Cornel Opris și profesorii Aurel Denischi și Agripa Ionescu răspund la întrebarea: cum corectăm unele defecte fizice, urmări ale unor boli, accidente sau innăscute? (vineri).

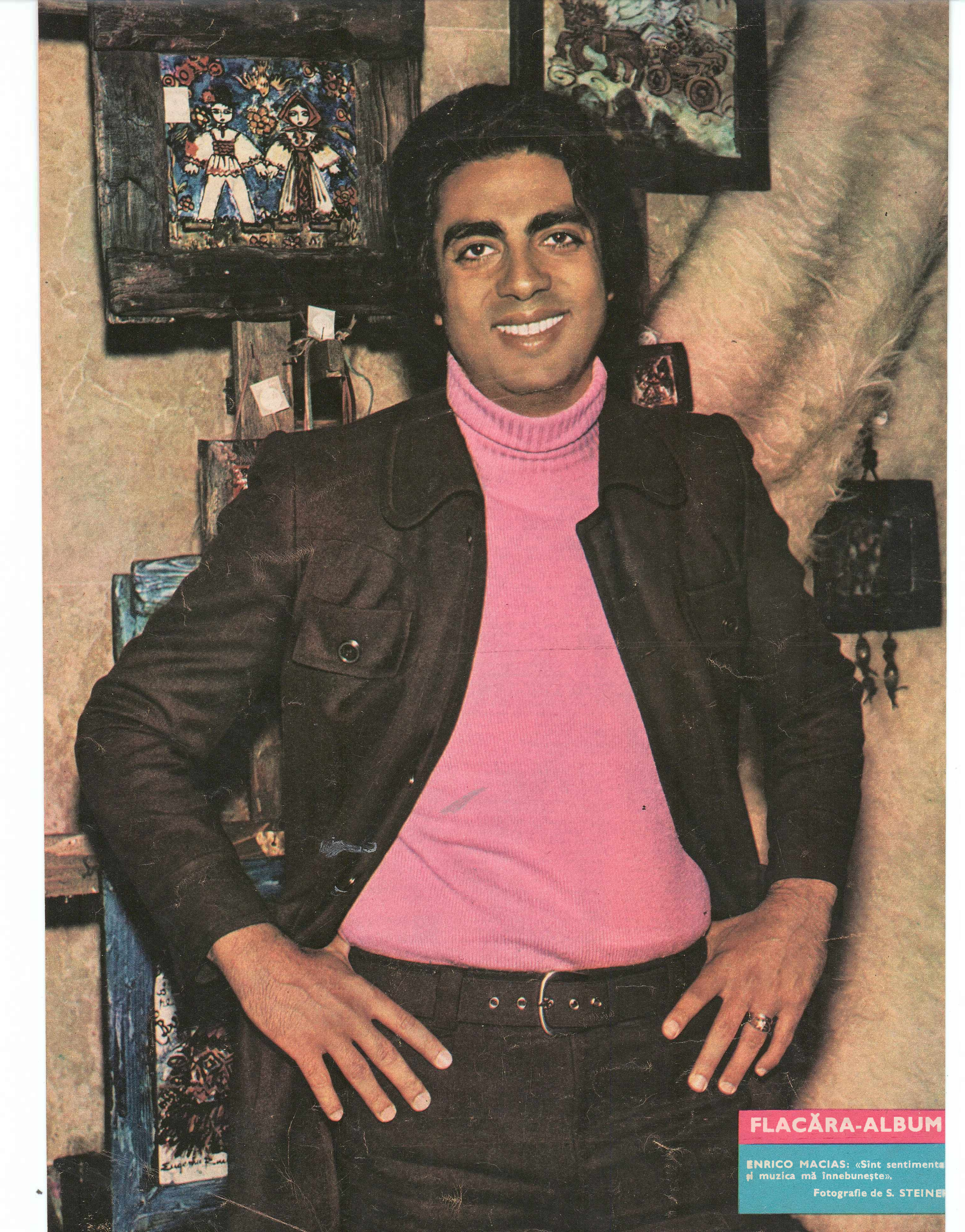
SPORT. Un meci de fotbal, foarte probabil fierbinte. Progresul — UTA. «Studiul N» își consacră și el orele de emisiune sportului, mai precis unor mari sportivi: Ilie Năstase și Ion Țiriac (duminică).

DIVERTISMENT. Cîntă Eva Pilarova (vineri). Un program de romanețe pe versuri de Victor Eftimiu, cu Constanța Cîmpeanu, Lucia Țibuleac, Ion Stoian, Alex. Bojonescu, Lucian Marinescu, Maria Teclu-Nemțeanu — la harpă (sîmbătă).

pronosport

Pronosticul antrenorului **TITUS OZON** la concursul pronosport nr. 12, etapa din 21 martie 1971

I. «U» Cluj-Steaua	1,x
II. Progresul-UTA	1
III. Farul-Steagul roșu	1
IV. C.F.R.-Timiș-Polci	1,x,2
V. Petrolul-S.C. Bačau	1
VI. F.C. Argeș-«U» Craiova	1
VII. Dinamo-C.F.R. Cluj	1
VIII. Jiul-Rapid	1,x
IX. Inter-Napoli	1
X. Juventus-Torino	1
XI. Lanerossi-Milan	x,2
XII. Sampdoria-Bologna	1,x
XIII. Fiorentina-Cagliari	1

FLACĂRA-ALBUM

ENRICO MACIAS: «Sint sentimental și muzica mă înnebunește».

Fotografie de S. STEINER